

Miksi Palestiina?

The Wall in Aida refugee camp cuts the Palestinians from the only open space in Bethlehem, 2007

Arabikansojen ystävyyssseura ry 2010

Miksi Palestiina?

Historiallinen Palestiinan alue sijaitsee Välimeren itäpuolella ja on suuruudeltaan noin 26 000 km². Palestiina on ollut asuttu kymmeniä tuhansia vuosia. 5000 vuoden takaisen historian mukaan ensimmäisiä palestiinalaisia olivat kanaanilaiset ja jebusilaiset. Jopa Jerusalemin kaupungin nimi tulee jebusilaisten jumalan Shalimin mukaan: "UruShalim" eli Shalim jumalan kaupunki.

Alueen strateginen asema Afrikan, Aasian ja Euroopan mantereiden solmukohtana on houkutellut valloittajia kautta historian. Aikojen kuluessa maan ovat valloittaneet egyptiläiset, heprealaiset, assyrialaiset, babylonialaiset, persialaiset, kreikkalaiset, roomalaiset, arabit, ristiretkeläiset ja ottomaanit.

Islamin uskonnon levittyä alueelle vuodesta 638 lähtien vuoteen 1917 suurin osa Palestiinan asukkaista oli arabeja. Vaikka hallitsijat vaihtuivat, elämä alueella pysyi suhteellisen vakaana lukuunottamatta ristiretkien kautta 1099–1291. Palestiinan viimeiset vallanpitäjät ensimmäiseen maailmansotaan asti olivat ottomaanit (v. 1517 – 1917).

Ottomaanien hävittyä ensimmäisessä maailmansodassa englantilaisille ja ranskalaisille voittajat jakoivat hävinneen osapuolen hallitsemat alueet sotasaalina keskenään. Palestiina päätyi britti-imperiumin haltuun. Britit arvelivat hyötyvänsä taloudellisesti ja poliittisesti sionistiliikkeestä, ja vuonna 1917 Britannian ulkoministeri Balfour lähetti sionistiliikkeelle kirjeen, jossa Britannia lupasi perustaa Palestiinaan kansallisen kodin juutalaisille.

"Juutalaisista toivottiin Britannian etuvartiota alueelle, jonka strateginen merkitys lisääntyi jatkuvasti.... Kun julistus annettiin, Iso-Britannia oli jo miehittänyt Palestiinan alueen. Saavutuksen merkittävyttä vahvistaa se, että julistuksen antamisen aikaan vain alle kymmenen prosenttia Palestiinan alueen asukkaista oli juutalaisia." (Hannu Juusola, Israelin Historia, s. 33).

Tästä vuoden 1917 niin kutsutusta Balfourin julistuksesta alkoi Palestiinan kansan uusi kärsimyshistoria, jolle ei näy loppua.

Keitä ovat palestiinalaiset?

Maailmassa on tällä hetkellä noin 12 miljoonaa palestiinalaista. Lähes puolet heistä asuu yhä historiallisen Palestiinan alueella: noin 4 miljoonaa miehitetyn Länsirannan ja saarretun Gazan alueella ja 1,5 miljoonaa Israelissa toisen luokan kansalaisina, joihin kohdistuu jatkuva uhka tulla karkotetuiksi omalta maaltaan.

Loput palestiinalaiset asuvat ympäri maailmaa. Yli puolet koko palestiinalaisväestöstä karkotettiin kodeistaan vuosien 1947-1949 katastrofissa (Nakbassa), millä nimellä palestiinalaiset kutsuvat Israelin valtion perustamisen aikaisia tapahtumia. Vuoden 1967 sota aiheutti toisen palestiinalaispakolaisten aallon, kun Israel miehitti loputkin Palestiinasta. Tänä päivänä kaksi kolmasosaa palestiinalaisista on pakolaisia. Jotkut elävät leireissä Länsirannalla ja Gazassa, toiset leireissä tai muuten kansalaisuutta vailla Libanonissa, Syyriassa, Jordaniassa ja Saudi-Arabiassa. Vain vähemmistö palestiinalaispakolaisista on onnistunut saamaan kansalaisuuden arabimaissa tai muualla maailmassa Jordaniaa lukuunottamatta.

Alue	Lukumäärä	Joista pakolaisia
Miehitetty länsiranta	2 513 283	778 993
Gaza	1 535 120	1 106 195
Israel	1 540 000	-

**Palestiinalaisten lukumäärä historiallisen Palestinan alueella
(Lähde: Palestiinan tilastokeskus ja UNRWA)**

Palestiinalaispakolaisten majoitustila Libanonissa vuonna 1948

Noin 88 % palestiinalaisista on muslimeja ja 12 % kristittyjä. Miehituksen ja sionistien sorron takia kristittyjen osuus miehitetyillä alueilla on pudonnut. Heidän osuutensa on tällä hetkellä vain noin 2 %.

Ennen ensimmäistä maailmansotaa, jonka aikana britit miehittivät Palestiinan, yli 90 % väestöstä muodostui islamin- tai kristinuskoisista arabi yhdyskunnista, jotka elivät rauhassa pienten juutalais-, kreikkalais-, armenialais- ja muiden yhteisöjen kanssa.

UNRWA:n rekisteröimät pakolaiset (tammikuu 2010)

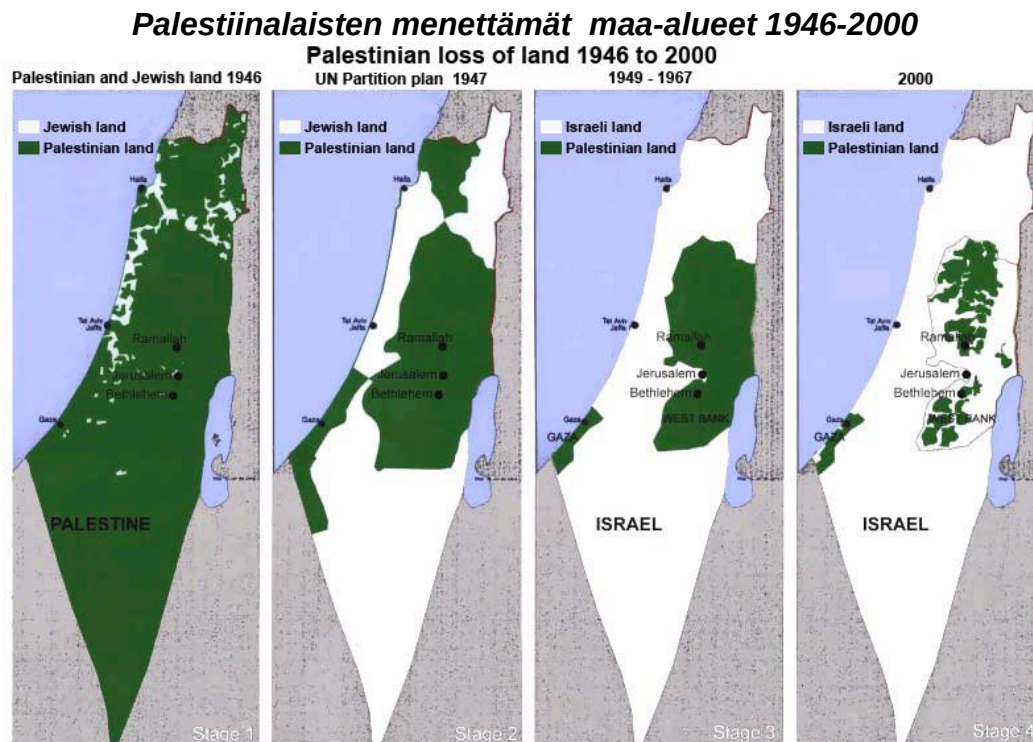
	<i>Leireillä</i>	<i>Ei leireillä</i>	<i>Yhteensä</i>
Jordania	341,494	1,642,239	1,983,733
Länsiranta	197,763	581,230	778,993
Gaza	502,747	603,448	1,106,195
Libanon	226,533	199,107	425,640
Syyria	127,831	344,278	472,109
YHTEENSÄ	1,396,368	3,370,302	4,766,670

Lähde: <http://prn.mcgill.ca/background/index.htm>

<i>Historiallisen Palestiinan väestökehitys</i>		
Vuosi	Ei-juutalaisia palestiinalaisia	Juutalaisia
1877	426,908 (97%)	13,942 (3%)
1912	665,840 (95%)	36,267 (5%)
1925	780,568 (85%)	137,484 (15%)
1946	1,339,763 (69%)	602,586 (31%)

McCarthy, Justin, *The Population of Palestine*, Columbia University Press: New York, 1990

Nykyään Israelissa on noin seitsemän miljoonaa asukasta. Yli viidesosa Israelin väkiluvusta on palestiinalaisia. Nämä jäivät maahan sisäisinä pakolaisina muutamien kilometrien päähän omista takavarikoiduista kylistä ja maistaan. He ovat muodollisesti Israelin kansalaisia, mutta Israelin hallituksessa olevat hallitsevat rassistiset voimat pyrkivät karkottamaan heidät pois maastaan niin kutsutuilla väestönsiirtotoimilla ”puhtaan juutalaisvaltion” varmistamiseksi.

Mitä sionismi on?

Sionismi on kolonialistinen liike, joka sai alkunsa 1800 luvun lopussa Euroopassa. Liikkeen peruslähdekohta oli pyrkimys hälventää Euroopassa lisääntyntä juutalaisvihaa siirtämällä juutalaiset pois Euroopasta johonkin muuhun maanosaan, jossa he voivat palvella Euroopan kolonialistisia päämääriä itsenäisenä valtiona.

Sionismin perustajana pidetään itävaltalaisesta Theodor Herzliä, joka vuonna 1896 esitti sionismin perusperiaatteet kirjassaan Juutalaisvaltio ja järjesti maailman ensimmäisen sionistisen kongressin Sveitsissä vuonna 1897.

Sionistiliikkeellä oli useita vaihtoehtoja juutalaisvaltion sijainniksi, Palestiinan lisäksi muun muassa Uganda ja Argentiina. Vasta kuudennen sionistikongressin loppuäänestyksessä Ugandan vaihtoehto hävisi Palestiinalle. Jälkimmäisen vaihtoehtoon kannattajat päättelivät, että Palestiina olisi parempi houkutin juutalaisille uskonnon ja 2000 vuoden takaisen historian takia.

Juutalaiset eivät alussa lämmenneet muuttoajatukselle Palestiinaan. Vuodesta 1880 vuoteen 1929 eri puolilla maailmaa asuvista lähes 15 miljoonasta juutalaisesta 4 miljoonaa jätti kotimaansa. Näistä 90% suuntasi Yhdysvaltoihin. Samaan aikaan vuosittainen muutto Palestiinaan oli keskimäärin vain 2 145 henkilöä (Lähde: Theodor Hertzl: Judestaten i med inledning av Nathan Weinstock Rene' Coeckelberghs Partisanförlag s. 22).

Natsismin tulo valtaan 1930-luvulla ja toinen maailmansota saivat aikaan juutalaisten massaliikehännän. USA ja Englanti rajoittivat voimakkaasti heidän maahanmuuttoaansa, mutta samalla Englanti salli muuton Palestiinaan. Juutalaisvainot Euroopassa ja muualla ovat hyvin palvelleet sionismin pyrkimyksiä, joten ei ole ihme, että tietyt äärisionistiset liikkeet, kuten sittemmin Israelin pääministerinä toimineen Jitzak Shamirin johtama Stern-ryhmä tarjosivat palveluksiaan natseille pakottakseen juutalaisia toteuttamaan sionistiliikkeen päämääriä.

"Vuonna 1940 "lopullisen ratkaisun" idea oli vielä "mahdoton", ja [ryhmän perustaja Avraham] Stern uskoi Hitlerin haluavan tehdä Saksasta vapaan juutalaisista muuttoliikkeen eikä tuhoamisen kautta. Joulukuussa 1940 hän aloitti yhteydenpidon natsiviranomaisten kanssa saadakseen heiltä apua juutalaisvaltion perustamiseksi Palestiinaan, minne voitaisiin vastaanottaa natsismia pakenevia juutalaisia. Hän ehdotti noin 40 000 juutalaisen värväämistä miehityksestä Euroopasta tarkoituksena hyökätä Palestiinaan ja ajaa britit sieltä ulos. Natsit eivät kuitenkaan ottaneet tätä ehdotusta vakavasti eikä siitä syntynyt mitään"
([http://en.wikipedia.org/wiki/Lehi_\(group\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Lehi_(group))).

Viimeisin järjestäytynyt juutalaisten massamuutto tapahtui 1990-luvulla Neuvostoliiton romahduksen yhteydessä. Suomalainen Israelin Ystävät-yhdistys oli aktiivinen toimija asiassa. Heidän mukaansa

"Muuttoliikkeen huippu oli heti vuonna 1990, jolloin Neuvostoliitosta muutti pois yhteensä 213 000 juutalaista, joista noin 1600 Suomen kautta Israeliin. Muutto jatkui runsaana koko 1990-luvun ajan. Entisen Neuvostoliiton alueelta on vuosina 1989-2007 muuttanut yli miljoona juutalaista, joista noin 12 000 Suomen kautta."
(http://www.israelinystavat.fi/lisaa_historiasta.htm)

Nämä suuret muuttovirrat pieneen köyhään maahan ilman alkuperäisväestön hyväksymistä ovat aiheuttaneet suuria kärsimyksiä palestiinalaisille, jotka pakotettiin väistymään uusien valloittajien tieltä.

"Sionismin palestiinalaisille aiheuttama epäoikeudenmukaisuus oli ilmeistä ja vailla perusteluja, lukuun ottamatta rasismia: heiltä kiellettiin itsemääräämisoikeus ja mahdollisesti jopa oikeus kotimaahan. Sionistien hankkeen toteuttamista alkuperäisen väestön kustannuksella tuettiin monenlaisilla perusteluilla, joista yksikään ei kestä edes pintapuolista tarkastelua. Näihin moninaisiin selityksiin uskomisen edellytti hyvin erityisten

sionististen periaatteiden, kuten juutalaiset Palestiinaan kytkevän "historiallisen oikeuden" ja juutalaisten "kodittomuuden", hyväksymistä. Esimerkiksi "historialliseen oikeuteen" nojaava oikeutus juonsi juurensa siitä, että juutalaisten alkuperä sijaitsee Palestiinassa ja he asuivat siellä kaksi tuhatta vuotta sitten. Väite ei kuitenkaan ollut sen enempää historiallinen kuin mihinkään yleisesti hyväksyttyyn oikeuskäsitykseen perustuva. Se ei ollut historiallinen, sillä se jätti huomiotta kaksituhatuotisen ei-juutalaisen asutuksen Palestiinassa ja juutalaisten kaksituhatuotisen historian Palestiinan ulkopuolella. Se ei myöskään ollut oikeus muussa kuin mystisessä, romantiikan ajan kansallishenkisten ideologioiden mielessä. Näiden ideologioiden toteuttaminen aiheuttaisi – ja on aiheuttanut – sekasortoa. Muistuttaen sionistivereitaan siitä, että juutalaisten "historiallinen oikeus" Palestiinaan kuului "enemmänkin metafyyssiseen kuin poliittiseen kategoriaan", ja tämän johtui "juutalaisuuden nimenomaisista syvyyksistä". Tämä "kategoria ... sitoo pikemminkin meitä kuin arabeja", jopa sionistinen kirjailija Ernst Simon korosti, ettei tämä antanut juutalaisille minkäänlaista, arabien suostumuksesta irrallaan olevaa oikeutusta." (Tunnettu rauhanaktivisti, kirjailija Norman Finkelstein: Beyond Chutzpah, johdanto, ICAHD Finlandin käännös <http://icahd.fi/?p=1090>)

Brittien vastuu ja katastrofi (Nakba)

Ensimmäisessä maailmansodassa Britannian tähtäimessä oli vasallivaltion perustaminen Lähi-itään vartioimaan Suezin kanavaa ja Britannian kauppareittejä Intiaan. Ulkoministeri Balfourin vuonna 1917 juutalaiselle pankkiirille paroni Rotschildille lähettämässä kirjeessä, joka tuli myöhemmin tunnetuksi niin sanottuna Balfourin julistuksena, luvattiin "kansallinen koti juutalaisväestölle" (ei kansallisvaltio) Palestiinaan, sillä ehdolla, että "mitään sellaista ei panna toimeen, mikä voi vahingoittaa alueella asuvien ei-juutalaisten yhteisöjen kansalais- ja uskonnollisia oikeuksia". Balfour kuitenkin kommentoi myöhemmin, että "me emme edes ehdota neuvottelujen käymistä maan nykyisten asukkaiden toiveista".

Vuosina 1936-39 palestiinalaiset nousivat laajaan kapinaan itsemääräämisoikeuden puolesta ja juutalaisasutuksen jatkuvan laajenemisen estämiseksi alueella olevia brittiläisiä poliisivoimia vastaan. Kapina tukahdutettiin raa'asti. Brittien antamien lukujen mukaan yli 5 000 palestiinalaista sai surmansa ja 50 000 pidätettiin. Juutalaisten mahanmuutto jatkui koko brittien mandaatin ajan.

Legendaarinen vallankumousjohtaja Sheikhi Ezzeldin AlQassam, Palestiinalaisten oma "Che Guevara" kuoli taistelussa englantilaisia vastaan vuonna 1935

Kuvassa Menahim Begin, Irgun-terroristijärjestön ja myöhemmin Likud-puolueen johtaja ja myöhemmin Israelin pääministeri. Edessä Suur-Israelin (Eretz Israel) kartta, joka sisältää koko Palestiinan ja Jordanian alueen sekä osia Libanonista ja Syyriasta. Taustalla oikeistosionismin ”isän” Vladimir Jabotinskyn kuva.

Eurooppalaisten kollektiivinen syyllisyydentunto holokaustin kauhuista antoi toisen maailmansodan jälkeen uutta vauhtia viisikymmentä vuotta aiemmin perustetulle sionistiselle liikkeelle, joka siihen saakka oli saavuttanut vain vähäistä kannatusta. Vuonna 1947 eurooppalaiset ja yhdysvaltalaiset, jotka silloin muodostivat enemmistön YK:n yleiskokouksen jäsenistöstä, päättivät jakaa Palestiinan. Juutalaisvaltio perustettaisiin hedelmällisimmille alueille, joiden pinta-ala kattoi 56 % Palestiinasta. Tähän aikaan juutalaisia oli kolmannes koko väestöstä ja he omistivat kuusi prosenttia maa-alasta. Jerusalemissa oli määrä tulla kansainvälinen vyöhyke.

Jo niin aikaisin kuin 1938 Ben Gurion, sittemmin Israelin pääministeri, teki selväksi, että jako voitaisiin hyväksyä vain väliaikaisena ratkaisuna; lopullinen päämäärä oli ottaa koko Palestiina: **”Kun meistä on tullut voimakas mahti valtion perustamisen seurauksena, pyyhimme pois jakolinjat ja laajennumme koko Palestiinaan.”**

Kaikki myöhemmät Israelin hallitukset ovat noudattaneet politiikkaa, joka on laajentanut Israelin rajoja samalla kun he ovat kieltäneet palestiinalaisten oikeuden omaan valtioon.

”Israelin hallitus hylkää yksiselitteisesti Palestiinan arabivaltion perustamisen Jordanjoen länsipuolelle” (Likud-puolueen ohjelma, 2001)”

Myytti tyhjästä maasta

Juutalaisten maahanmuuton rohkaisemiseksi Palestiinaa luonnehdittiin tyhjäksi maaksi, joka odottaa asukkaita ja rakentamista. Chaim Weizman, josta tuli myöhemmin Israelin ensimmäinen presidentti, totesi vuonna 1914:

"On olemassa maa, jota sattumalta sanotaan Palestiinaksi, maa ilman ihmisiä, ja toisaalla on juutalaiskansa, ja sillä ei ole maata. Mikä muuta silloin tarvitaankaan kuin kiinnittää jalokivi sormukseen, yhdistää tämä kansa ja tämä maa?"

Sekä sionistien että brittien käsite "tyhjä" oli melko väljä. Varhaisena esimerkkinä sionismiin kätkeytyvästä rasismista Weizmann tunnusti ystävälleen taivutettuaan britit allekirjoittamaan Balfourin julistuksen: **"Britit sanoivat meille, että [Palestiinassa] on joitakin satoja tuhansia mustia, eikä heillä ole merkitystä".**

Huolimatta siitä, että myöhemmät israelilaiset historiantutkijat ovat romuttaneet tämän myytin, Israelissa käyville vierailijoille ja jopa israelilaisille koululaisille kerrotaan yhä samaa tarua. Israelilainen professori Israel Shahak kirjoitti vihasesti vuonna 1973, että arabikylät oli "tuhottu täydellisesti, taloineen, puutarhamuureinen, jopa hautausmaat ja hautakivet niin että kirjaimellisesti kiveä ei jäänyt kiven päälle, ja ohi kulkeville vierailijoille kerrotaan, että "tämä kaikki oli autiomaata". Samaan päätelmään on tullut israelilaishistorioitsija Ilan Pappé. Hän mainitsee Juutalaisten kansallissäätiön (JNF, Jewish National Fund, perustettu Englannissa vuonna 1901) käsittelevässä artikkelissaan:

"Vuoden 1948 sodan jälkeen kansallissäätiön oli taisteltava päästäkseen ryöstösaaliin keskeiseksi jakajaksi. Lopullisessa tarkastelussa se osoittautui menestykseksi, mutta vaati aikaa. Israel anasti kaikkiaan 3,5 miljoonaa dunamia Palestiinan maaseudulla: tähän arvioon vuodelta 1948 sisältyvät tuhottujen kylien talot ja viljelykset ..." (3,5 miljoonaa dunamia = 350 000 hehtaaria)

(<http://www.monabaker.com/documents/JNFeBookVol1ed2x.pdf>)

Israelilaislehti Ha'aretz siteerasi 4. huhtikuuta 1969 puolustusministeri Moshe Dayanin puhetta israelilaisessa Technion yliopistossa:

"Arabikyliä paikalle rakennettiin juutalaiskyliä. Te ette edes tiedä noiden arabikyliä nimiä, enkä syytä teitä siitä, koska maantiedon kirjoja ei enää ole olemassa, eikä ainoastaan kirjoja enää ole, arabikyliä ei myöskään enää ole olemassa. Nahlal kohosi Mahlulin paikalle; Gvatin kibbutsi Jiblan paikalle; Saridin kibbutsi Huneifisin paikalle; ja Kefar Yehushu'a Tal al-Shumanin paikalle. Tässä maassa ei ole rakennettu yhtäkään paikkaa, missä ei olisi aikaisemmin ollut arabiväestöä."

Yksityiskohtaiset kartat hävitetyistä palestiinalaiskylistä löytyvät nettiosoitteesta:

<http://www.palestineremembered.com/Maps/index.html>

Historiallisessa Palestiinassa juutalaisomistuksessa oli vuonna 1947 alle 7% koko maan pinta-alasta. Vuoden 1948 jälkeen ja suuren Nakban yhteydessä sionistihallitsijat takavarikoivat ja ryöstivät loppuosan 78% Palestiinasta laatimalla useita anastuslakeja. Stefen Leman luettelee artikkelissaan *Israeli Theft of Palestinian Property*

http://www.palestinechronicle.com/print_article.php?id=15673) muun muassa seuraavat lait:

- 1948 kesäkuun Hylättyjä alueita koskeva asetus
- 1948 syyskuun Hallinto- ja valtuusalueiden asetus
- 1950 maaliskuun Toisaalla asuvien omaisuutta koskeva asetus

- 1950 heinäkuun Maankäyttövirasto (omaisuuden siirto)
- 1960 heinäkuun Israelin maahallintolaissa perustettiin "Israelin maahallintovirasto". Web-sivuillaan se ilmoittaa kontrolloivansa 93% Israelin maa-alueista "yleisenä alueena, joka on joko valtion, juutalaisten kansallissäätiön tai maankäyttöviraston omaisuutta". Maahallintaviraston lainsäädännölliset puitteet perustuvat "neljälle tukijalalle"
 - 1960 peruslaki: Israelin maat
 - 1960 maalaki
 - 1960 Israelin maahallinto
 - 1960 Israelin valtion ja Maailman sionistijärjestön välinen sopimus
- 3. maaliskuuta 2009 Knesset laillisti uuden rosvoisuusmuodon hyväksymällä Israelin maahallintolan (uusi maareformilaki)

Hän mainitsee lisäksi:

"Yli kaksi vuotta sitten tämän kirjoittaja toi esiin ahdingon, johon kymmenet tuhannet Israelin lain mukaan laittomissa, niin kutsutuissa "tunnustamattomissa kylissä" asuvat Israelin beduiinikansalaiset ovat joutuneet. Kylät ovat "tunnustamattomia", koska niiden asukkaita pidetään sisäisinä pakolaisina, jotka joutuivat pakenemaan Israelin "itsenäisyssodan" aikana ja joiden takaisinpääsy estettiin sodan loputtua."

Väestönsiirto vaiko etninen puhdistus

Nykyään Israelissa käytävän "väestönsiirto"-keskustelun juuret ovat alkuperäisessä sionistisessa unelmassa puhtaasti juutalaisesta valtiosta Palestiinassa. Tämä olisi mahdollista toteuttaa vain, jos suurin osa alkuperäisväestöstä voitaisiin jotenkin taivuttaa muuttamaan pois maasta. Vuonna 1895 yksi sionismin perustajista, Theodor Herzl, kirjoitti:

"Me yritämme karkottaa köyhän väestön rajan yli huomaamatta, hankkimalla sille työmahdollisuuksia kauttakulkumaissa, mutta kieltämällä siltä työmahdollisuudet omassa maassamme". Kansainvälisen tuomion välttämiseksi "köyhien siirrot ja heidän omaisuutensa pakkolunastukset täytyy suorittaa salassa ja varovaisesti"

Brittiläisen mandaatin aikana sionistien väestönsiirtokomitea suunnitteli, kuinka parhaiten päästä eroon ei-juutalaisista hahmotellussa juutalaismaassa. Joseph Weitz, komitean puheenjohtaja ja myöhemmin Juutalaisten kansallissäätiön johtaja, kirjoitti 1940:

"Tässä maassa ei ole tilaa kahdelle kansalle ... Ainoa ratkaisu on Eretz Israel, ilman arabeja ... Meidän ei pidä jättää jäljelle yhtäkään kylää, yhtäkään heimoa".

Vuonna 1941 Ben Gurion totesi selvästi puhuessaan väestönsiirrosta: *"On mahdotonta kuvitella yleistä evakuointia ilman pakkoa, väkivaltaista pakkoa"*. Poliittikka oli näin jo lujasti paalutettu – vaikkakaan ei laajasti julkistettu – jo ennen kuin Israelin valtiota oli perustettu.

Kun britit vetäytyivät, vuonna 1948 suunnitelmat arabien "siirtämiseksi" ja mahdollisimman suuren maa-alan valtaamiseksi oli mahdollista panna toimeen. Vuonna 1947 YK hyväksyi suunnitelman Palestiinan jakamisesta palestiinalaisten ja juutalaisten kesken. Juutalaiset hyväksyivät sen taktisista syistä aikomuksenaan myöhemmin laajentaa aluettaan ja pakkosiirtää palestiinalaiset. Arabimaat eivät voineet hyväksyä maan luovuttamista ulkopuoliselle tunkeutujalle ja aloittivat sodan sopimuksen tultua voimaan. Arabijoukoilla ei ollut yhtenäistä johtoa, britit olivat aikaisemmin murskanneet palestiinalaisjärjestöt ja vanginneet niiden johdon, ja lopulta ne jäivät alakynteen.

Juutalaisjoukkojen taktiikkana oli tavallisesti hyökätä palestiinalaiskyliin samanaikaisesti kahdelta suunnalta, mutta jättää kyläläisille "pakoreitti". Ainakin 531 kylää "evakuoitiin" tällä tavalla, ja suurin osa niistä jyrättiin maan tasalle. Verilöylyjä tehtiin massoitain. Yksi ensimmäisistä ja tunnetuimmista oli Deir Yassin, missä sionistinen terroristijärjestö Irgun kerskui tappaneensa koko kylän väestön – 256 miestä, naista ja lasta – joko murhaamalla heidät vuoteisiinsa tai "vangitseamalla" heidät ammuttaviksi.

Palestiinalaispakolaisleiri vuonna 1948

Menachem Begin, Irgun-järjestön sen aikainen johtaja ja tuleva Israelin pääministeri, otti erityiskunnian tästä operaatiosta:

"Kuten Deir Yassinissa, siten kaikkialla ... Oi Herra, Oi Herra, olet valinnut meidät valloittamaan."

Uutiset levisivät ja terrori nopeutti monien aseettomien asukkaiden lähtöä. Kun jakoa seuranneet vihollisuudet laantuivat, 13 000 palestiinalaista makasi kuolleina, 750 000 oli karkotettu ja israelilaiset olivat miehittäneet 78 % keskeistä historiallista Palestiinaa.

Palestiinalaiset säilyttivät talojensa avaimet; he odottivat palaavansa takaisin. Israelin "uudet historian tutkijat", kuten Benny Morris, Simha Flapan, Avi Shlaim ja Ilan Pappé, jotka ovat päässeet tutkimaan tähän asti salaisena pidettyä aineistoa, ovat kyenneet dokumentoimaan yksityiskohtaisesti tapahtuneen etnisen puhdistuksen kulun. Esimerkiksi Ilan Pappé on dokumentoinut palestiinalaisten etnistä puhdistusta vuonna 1948 kirjassaan *The Ethnic Cleansing of Palestine*. Koskettava kertomus Galilean palestiinalaisten etnisestä

puhdistuksesta ja heidän elämästään sen jälkeen pakolaisina Libanonissa on libanonilaiskirjailijan Elias Khouryn romaanissa *Gate of the sun*.

Uri Milstein vetää yhteen historiantutkijoiden näkemykset:

"Kaikissa Israelin sodissa on tapahtunut joukkomurhia, mutta olen vakuuttunut siitä, että Itsenäisyysota oli likaisin niistä kaikista."

Elämä miehityksen keskellä

Miehitettyillä alueilla asuvat palestiinalaiset, olivatpa he pakolaisia tai eivät, elävät epäinhimillisissä olosuhteissa. Kansainväliset järjestöt, kuten Amnesty International ja Kansainvälinen Punainen Risti, kirjaavat päivittäin Israelin viranomaisten tekemiä ihmisoikeusrikkomuksia, väkivallantekoja ja nöyryytyksiä.

Tällaisia ovat kaupunkien ja kylien täydelliset saarrot, joiden aikana ihmisten on lähes mahdotonta käydä töissä, päästä kouluun tai sairaalaan. Israelin armeija estää kaikkien ajoneuvojen pääsyn alueille, joten elintarvikkeet ja muut elämisen perustarpeet täytyy kantaa alueille käsin. Potilaita kuolee, koska he eivät saa lääketieteellistä hoitoa, ja raskaana olevia naisia on kuollut synnytykseen tiesuluilla. Pidätetyt jäävät ilman puolustusta oikeudessa, koska palestiinalaiset asianajajat eivät pääse heidän luokseen. Ympäristöä saastutetaan päivittäin, kun Israel käyttää miehitettyjä alueita jätevesien ja teollisuus- ja kotitalousjätteiden kaatopaikkoina. Yhtenä esimerkkinä on Betlehemin lähellä sijaitseva 1200 asukkaan Beit Fuqin kylän kohtalo.

(<http://www.wadifugeefriends.com/>)

Uusia laittomia juutalaissiirtokuntia perustetaan ja vanhoja laajennetaan jatkuvasti palestiinalaisten maille Länsirannalla Israelin armeijan suojeluksessa. Siirtokuntalaisten aseistetut joukkiot kiihdyttävät jatkuvasti toimintaansa terrorisoiden palestiinalaisia heidän omissa kodeissaan ja viljelysmaillaan. Viranomaiset siirtävät ja tuhoavat tuhansittain palestiinalaisten koteja, pakko-ottavat viljelysmaita ja tuhoavat satoja eekkereitä hedelmätarhoja ja oliivilehtoja. Tämä on hyvin kaukana ajatuksesta "saakaamme erämaa kukoistamaan".

"Nämä toimet rikkovat suoraan juutalaista perinnettä vastaan, joka opettaa, että edes vihollisuuksien aikana emme saa ylittää punaista viivaa oikeutetun itsepuolustuksen ja viattomien siviilien kollektiivisen rankaisemisen välillä." (Rabbit Ihmisoikeuksien Puolesta vuonna 2001 protestoidessaan puiden juuriltaan repimistä ja polttamista vastaan, joka on jatkunut jo vuodesta 1967 lähtien ja vienyt satoja tuhansia oliivi- ja hedelmäpuita.)

Israel harjoittaa kollektiivisia rangaistuksia rutiininomaisesti rikkoen räikeästi neljättä Geneven sopimusta. Israel sulkee kouluja, määrää ympärivuorokautisia ulkonaliikkumiskieltoja, katkaisee vedenjakelun, räjäyttää kaivoja ja tyhjentää syrjäseuduille vettä kuljettavia vesitankkeja, usein kostona sellaisista rikkomuksista kuin lasten kivien heittäly aseistautuneita sotilaita tai tankkeja kohti. Vielä väkivaltaisempia vastatoimia ovat poliittisten aktivistien

salamurhat sekä julkisten rakennusten ja asuintalojen pommittaminen ja niiden jyrääminen maan tasalle puskutraktoreilla.

Ulkonaliikkumiskiellon asettamiseen ei tarvita edes sotilaallista tekosyytä: vuonna 1995 Hebroniin määrättiin jatkuva neljän päivän ulkonaliikkumiskiello juutalaisten pääsiäisen ajaksi, niin että israelilaiset siirtokuntalaiset ja turistikin voivat juhlia kaduilla kohtaamatta ainuttakaan palestiinalaista. Israelilaiset nöyryyttävät palestiinalaisia myös pysäyttämällä ihmisiä tuntikausiksi tarkastuspisteille, vaatien heitä joskus jopa riisuutumaan alasti, takavarikoimalla tavaroita, henkilöllisyystodistuksia tai autonavaimia ja tunkeutumalla koteihin keskellä yötä. Jopa se, että palestiinalainen ”uskaltauu nostamaan päätään” sotilaan tai siirtokuntalaisen edessä – eli osoittaa, ettei ole aivan totaalisesti alistettu – voi riittää syyksi nöyryyttävälle kohtelulle. Pikku julmuuksien lista on loputon.

Israelin armeijan reserviläisten keskuudessa on kasvamassa haluttomuus osallistua näihin toimiin. Aseistakieltäytyjät ovat ilmoittaneet vetoomuksessaan: **”Me emme tule jatkamaan vuoden 1967 rajojen takana käytävää taistelua, jonka tarkoitus on dominoida, karkoittaa, näännyttää nälkään ja nöyryyttää kokonaista kansaa”** (Yediot Aharonot 31.1. 2002). Palestiinalaiset ovat yhä uudelleen pyytäneet kansainvälisiä tarkkailijajoukkoja valvomaan ihmisoikeusrikkomuksia ja antamaan jonkinlaista suojelua ja hillintää. YK:n yleiskokouksen suuri enemmistö äänesti tällaisten joukkojen perustamisen puolesta, mutta Israel kieltäytyi hyväksymästä sitä.

Israelin suorittamia kansanmurhia, ihmisoikeuksien rikkomuksia ja rikoksia ihmisyyttä vastaan

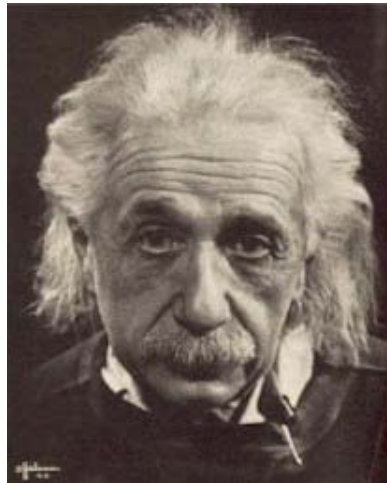
Israel on kautta lyhyen historiansa rikkonut jatkuvasti kansainvälisiä lakeja ja sopimuksia ja syyllistynyt kansanmurhiin ja rikoksiin ihmisyyttä vastaan. Luettelo kansanmurhista on pitkä ja julma. Mainittakoon esimerkkeinä muutama näistä:

- Deir Yassinin kansanmurha vuodelta 1948. Tämä sai jyrkän tuomion muun muassa maailman kuuluisimmalta tiedemieheltä Albert Einsteinilta. Hän kirjoitti 4. joulukuuta 1948 avoimen kirjeen New York Timesiin, jossa hän tuomitsi kansanmurhan toteuttaneen juutalaisen terroristijärjestön Irgunin:

”Järkyttävä esimerkki oli heidän toimintansa Deir Yassinin arabikylässä. Tämä kylä, joka sijaitsi syrjässä pääteitä ja oli juutalaisten maiden ympäröimä, ei ollut ottanut mitään osaa sotaan, ja oli jopa karkottanut arabijoukkoja, jotka halusivat käyttää kylää tukikohtanaan. Huhtikuun 9. päivänä (The New York Times), terroristijoukot hyökkäsivät tähän rauhalliseen kylään, jolla ei ollut mitään sotilaallista merkitystä taisteluissa, tappoivat suurimman osan sen asukkaista, 240 miestä, naista ja lasta – ja jättivät muutamia eloon marssittaakseen heitä paraatissa Jerusalemin katujen läpi. Suurin osa juutalaisyhteisöstä oli kauhistunut teosta ja Juutalaistoimisto lähetti valittelusähkeen Transjordanian kuninkaalle Abdullahille. Mutta terroristit, kaikkea muuta kuin häpeissään teostaan, ylpeilivät tällä verilöylyllä, julkistivat sen laajasti ja

kutsuivat kaikki maassa olevat ulkomaiset kirjeenvaihtajat katsomaan ruumiskasoja ja yleistä tuhoa Deir Yassinissa."

(<http://www.rense.com/general59/ein.htm>).

- Qibyan joukkomurha vuonna 1953, jossa murhattiin 69 siviiliä.

"Kuusikymmentä yhdeksän arabia surmattiin, useat räjäyttämällä talot, joihin he olivat kätkeytyneet. Neljäkymmentä viisi taloa, koulu ja moskeija tuhottiin. ... Yhdysvaltain ulkoministeriö, YK:n turvallisuusneuvosto ja juutalaisyhteisöt ympäri maailmaa tuomitsivat teot. Ulkoministeriö kuvasi tuhoamista järkyttäväksi"
(http://en.wikipedia.org/wiki/Qibya_massacre)

- Kafr Qasimin joukkomurha vuonna 1956 jossa tapettiin kylmäverisesti 49 siviiliä

"Kafr Qasimin verilöyly tapahtui lokakuun 29. 1956 Israelin arabien asuttamassa Kafr Qasimin kylässä, joka sijaitsi siihen Vihreällä linjalla, sen aikaisella Israelin ja Länsirannan de facto-rajalla. Sen suoritti Israelin rajapoliisi (Magav) ja sen tuloksena kuoli 48 arabisiviiliä, joista kuusi naista ja 23 lasta, iältään 8-17 vuotta. Arabilähteet ilmoittavat yleensä kuolleiden määräksi 49, koska ne laskevat mukaan erään naisen syntymättömän lapsen" (http://en.wikipedia.org/wiki/Kafr_Qasim_massacre)

- Sabran ja Shatilan pakolaisleirien verilöyly Länsi-Beirutissa Libanonissa 16.–18. syyskuuta 1982 jossa tapettiin arviolta yli 3000 Palestiinalaista.

" Israelille ei kuitenkaan luovutettu ainuttakaan henkilöä, taisteluja ei käyty eikä leireiltä ei löydetty aseita. Belgiassa käydyssä sotarikosoikeusjutussa Ariel Sharonia vastaan esitetyissä todisteissa väitetään, että PLO:n läsnäolo leireillä oli Israelin keksimä peitetarina. Sharonin ohjeet falangisteille osoittavat, että Israelilla oli täydellinen kontrolli alueella. Israelin joukot olivat piirittäneet ja sulkeneet leirit ja asettaneet tarkkailupisteitä korkeiden talojen katoille 15. syyskuuta. Seuraavana päivänä Israel ilmoitti, että se kontrolloi kaikkia Beirutin tärkeimpiä kohteita. Päivän mittaan Israelin asevoimat tapasi falangistijohtajia järjestelläkseen operaation yksityiskohtia. Seuraavana kahtena yönä illansuusta pitkälle yöhön Israelin joukot valaisivat valoammuksin leirejä avustaakseen falangisteja. 16. syyskuuta 1982 iltana

falangistijoukot Elie Hobeikan johdolla tunkeutuivat leireihin. Seuraavien 36–48 tunnin aikana falangistit teurastivat pakolaisleirien asukkaita Israelin vartioidessa leirien ulospääsyreittejä.” http://fi.wikipedia.org/wiki/Sabran_ja_Shatilan_verilöyly

- Ibrahimi Moskeijan verilöyly 1994

” Al Shuhada-niminen katu Hebronissa on yksi konkreettisimmista miehityksen symboleista. Mikä oli aiemmin palestiinalaisen kaupan vilkas keskus, on nyt kiinnihitsattujen ovien reunustama kuollut katu. Helmikuussa vuonna 1994 Baruch Goldstein, Hebronin suurimmasta siirtokunnasta Kiryat Arbasta, tappoi 29 perjantairukoukseen saapunutta palestiinalaista Ibrahimi-moskeijassa. Kostoiskuja pelännyt Israelin armeija sulki kadun turvallisuussyihin vedoten ja hääti kauppiaat. Muutamia taukoja lukuun ottamatta katu on pysynyt siitä lähtien palestiinalaisilta suljettuna. Ne muutama palestiinalaiset, jotka asuvat yhä Shuhadan varrella, ovat päässeet kadun kautta koteihinsa vasta vuodesta 2006, jolloin Israelin armeija suostui avaamaan heidän ulko-ovenssa. Siirtokuntalaiset ovat tarjonneet huomattavia summia kadun palestiinalaisasukkaille, jotta he muuttaisivat muualle. He ovat kuitenkin päättäneet jäädä, häirinnästä ja väkivallan uhkasta riippumatta.” (Erja Säkkinen, http://www.eappi.fi/fi/nettipaivakirja/matkakirjeita_hebronista/um_elkher_elamaa_siirto_kunnan_naapurissa/index.php?id=219)

- Qanan joukkomurhat 1996 ja 2006

Qana on kylä Etelä-Libanonissa, 10 kilometriä Tyroksen kaupungista kaakkoon ja 12 kilometriä Israelin rajalta pohjoiseen. Kylässä on noin 10 000 asukasta, joista suurin osa on šiiamuslimeita, mutta siellä asuu myös pieni kristittyjen yhteisö. Qana tunnetaan kansainvälisesti kahdesta Israelin Hizbollahia vastaan tekemästä iskusta, joista on seurannut monia siviiliuhreja:

- *Tykistöisku Qanaan 18. huhtikuuta 1996: Israelin tykistö osui kylässä käytyjen koviin taisteluiden aikana Yhdistyneiden kansakuntien rakennukseen. 106 siviiliä kuoli ja 116 haavoittui, joukossa neljä fidžiläistä rauhanturvaajaa.*
- *Ilmaisku Qanaan vuonna 30. heinäkuuta 2006: Israelin ja Hizbollahin taistellessa kylästä vuonna 2006 Israelin ilmaiskut osuivat kerrostaloon, joka romahti muutamaa tuntia myöhemmin. Libanonin Punainen Risti on varmistanut 28 kuollutta, joista 16 lapsia.*
<http://fi.wikipedia.org/wiki/Qana>

- Hyökkäys Libanoniin 2006

Tässä hyökkäyksessä Israel tulitti umpimähkään siviilejä ja kokonaisia tiheästi asuttuja kaupunginosia Beirutissa ja Etelä-Libanonissa. Hyökkäyksissä kuoli yli 1000 ihmistä, joista suurin osa oli siviilejä. Vastaavasti Israelin tappiot olivat noin 150 henkeä, joista suurin osa sotilaita. Yli miljoona libanonilaista joutui pakenemaan Israelin tuhottua heidän kotinsa. Ennen lopullista vetäytymistään Etelä-Libanonista Israelin armeija kylvi siviilikohteisiin noin 3 miljoonaa USA:sta saatua vanhaa

rypälepommia. Vielä vuosienkin jälkeen pommit ovat toimintakunnossa ja aiheuttavat edelleenkin suuria kärsimyksiä libanonilaisille siviileille.

- Gazan kansanmurha joulukuussa 2008

YK:n selvitysmies tuomari Richard Goldstone totesi raportissaan syyskuussa 2009, että Israel käytti suhteettoman suurta voimaa, kohdisti iskujaan siviileihin ja käytti palestiinalaisia ihmiskilpinä hyökätessään Gazan kaistalle. Lähes 1 400 palestiinalaista ja 13 israelilaista kuoli kolme viikkoa kestäneen Gazan hävityksen aikana.

Useat ihmisoikeusjärjestöt kuten Amnesty International ja Human Rights Watch löysivät todisteita siitä, että Israel käytti valkoista fosforia ja muita kiellettyjä aseita (dime, flechette...) siviilejä vastaan.

"Tosiasiallisesti komissio ei sanonut mitään uutta. Lähes kaikki tosiasiat olivat jo tiedossa: siviilien asuttamien alueiden pommittaminen, sirpaleammusten ja valkoisen fosforin käyttö siviilikohteisiin, moskeijoiden ja koulujen pommittaminen, pelastustyöntekijöiden pääsyn estäminen haavoittuneiden luo, pakenevien ja valkoista lippua kantavien siviilien tappaminen, ihmiskilpien käyttö ja niin edelleen. Israelin armeija ei päästänyt lehtimiehiä tapahtumien lähelle ..."

(Uri Avnery, Sliming Goldstone and his report

<http://www.counterpunch.org/avnery09212009.html>)

Israel iski kansanmurhan aikana muun muassa Suomen kirkon ulkomaanavun perustamaan klinikkaan:

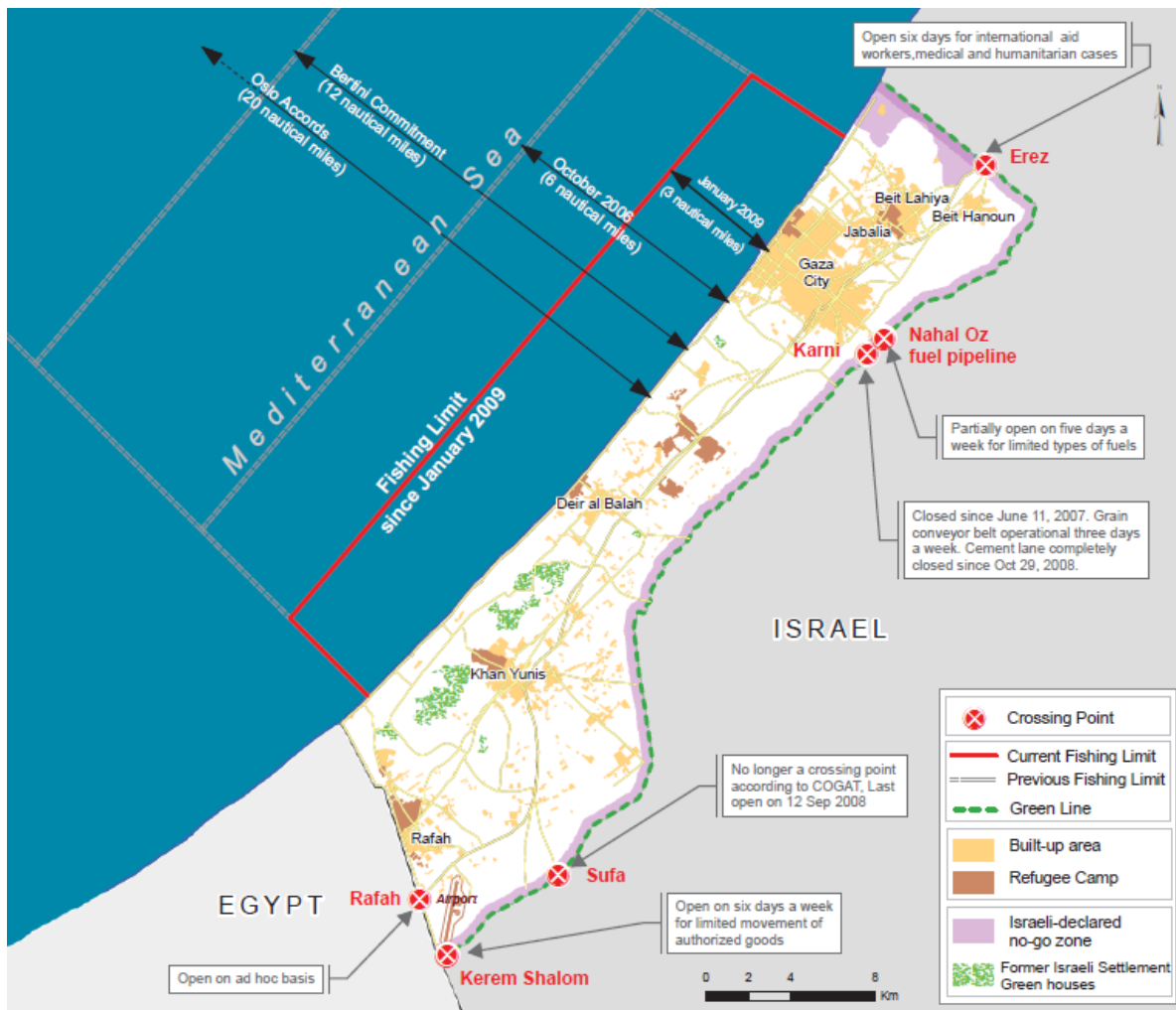
"Kirkon Ulkomaanavun kansainvälisen työn johtaja Pauliina Parhiala korostaa, etteivät mitkään seikat puolusta humanitaariseen kohteeseen iskemistä. Israel iski konfliktin aikana useisiin klinikoihin ja ambulansseihin. Klinikkarakennuksen katolla oli valkoinen risti kertomassa klinikasta. Klinikkaa johtanut tohtori Salim Al-Adadle kävi myös päivittäin tarkastamassa klinikan tilat sen jälkeen, kun se jouduttiin turvallisuuustilanteen vuoksi sulkemaan konfliktin alettua, eikä nähnyt siellä Hamasin joukkoja."

Israelin asettamaa jatkuvaa Gazan kaistaleen täydellistä saartoa pidetään selkeänä rikkomuksena ihmisyyttä vastaan. Lähes 1,5 miljoonaa ihmistä elää avovankilassa 350 neliökilometrin alueella (asukastiheys yli 4 000 henkeä/km²). Israel on laajentanut niin sanottua turvavyöhykettä Gazan alueella. Virallisesti turvavyöhyke on leveydeltään 300 metriä, mutta YK:n mukaan maanviljelijöitä ammutaan jo kilometrin päässä rajasta. Turvavyöhyke syö runsaan kolmanneksen Gazan parhaasta viljelysmaasta.

Israel on vastoin kansainvälisiä sopimuksia (aluevesioikeus 12 meripeninkulmaa ja Oslon sopimuksen mukaan 20 meripeninkulmaa) sulkenut Gazan merialueen ja rajoittanut kalastuksen erittäin kapealle 3 meripeninkulman kaistaleelle. Kalastajien mukaan tämä kaistale on jo kalastettu tyhjäksi. Kalastajia, jotka ovat eksyneet alueen ulkopuolelle, on ammuttu kuoliaaksi.

Gazan saarron taustalla ei ole pelkkä Israelin kollektiivinen rangaistus Gazan asukkaita

vastaan. Gazan merialueelta on löydetty suuria kaasuesiintymiä. Nämä kuuluvat kansainvälisen merioikeuden mukaan ehdottomasti Gazalle.

Lähde:

http://www.ochaopt.org/documents/Ocha_opt_Gaza_impact_of_two_years_of_blockade_August_2009_english.pdf

Israelin suhde YK:hon, IAEA:han ja muihin kansainvälisiin järjestöihin

Israel on kaikkina näinä vuosina johdonmukaisesti tulkinnut, että YK:n päätökset koskevat kaikkia muita paitsi Israelia. Se on myös estänyt kansainvälisiä ja YK:n tarkkailijoita, journalisteja sekä rauhanaktivisteja pääsemästä tutkimaan sen tekemiä rikkomuksia Palestiinassa. Lista on pitkä. Israel on välttynyt sanktioilta ja rangaistuksilta pääasiallisesti USA:n veto-oikeuden turvin.

Israel on estänyt pääsyn arvovaltaisilta YK:n mandaatilla toimivilta tarkkailijoilta ja jopa vanginnut heitä. Se on esimerkiksi evännyt presidentti Ahtisaarelta pääsyn tutkimaan Jeninin kansanmurhaa vuonna 2002:

"Ahtisaari nimitettiin keväällä johtamaan Jeninin tapahtumia tutkivaa ryhmää, mutta ryhmä purettiin, koska Israel esti toistuvasti sen pääsyn maahan. Raportti päätettiin lopulta laatia ilman paikalla tehtyjä tutkimuksia." (MTV:n uutiset, <http://www.mtv3.fi/uutiset/arkisto.shtml/arkistot/ulkomaat/2002/08/124311>)

YK:n asettama tutkijaryhmää, jonka johdossa toimi juutalainen tuomari Richard Goldstone, estettiin pääsemästä tutkimaan Gazan kansanmurhaa.

"Työnsä kuluessa valtuuskunnan jäsenet ovat käyneet kaksi kertaa Gazassa. Huolimatta Israelin hallitukselle osoitetuista yhteistyöpyynnöistä valtuuskunnan pääsy Israeliin ja Länsirannalle on estetty. Valtuuskunta on mennyt Gazaan (Egyptin rajalla olevan) Rafahin rajanylityspisteen kautta."
<http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrcouncil/specialsession/9/FactFindingMission.htm>

YK:n ihmisoikeuksien erikoislähettiläs (Special Rapporteur) Robert Falk pidätettiin Ben Gurionin lentokentällä ja poistettiin maasta. Raportissaan hän kertoo seuraavaa:

"Gazan valtuuskunnan oli tarkoitus käydä Länsirannalla ja Itä-Jerusalemossa, ja sen aikataulussa oli sovittu tapaaminen palestiinalaishallinnon presidentin Mahmoud Abbasin kanssa. Pääsy kiellettiin joulukuun 14. 2008; erikoistarkkailijaa pidettiin pidätystiloissa Ben Gurionin lentoaseman lähellä ja hänet karkotettiin Israelista seuraavana päivänä. Tällainen kieltäytyminen yhteistyöstä YK:n edustajan kanssa, puhumattakaan siihen liittyneestä jokseenkin nöyryyttävästä kohtelusta (pitäminen lukitussa ja likaisessa sellissä yhdessä viiden muun pidätetyn kanssa sekä kohtuuton ruumiintarkastus) muodostaa valitettavan ennakkotapauksen Ihmisoikeusneuvoston edustajan ja yleisemmin itse YK:n kohtelussa ..." (<http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G09/122/19/PDF/G0912219.pdf?OpenElement>)

Israel on Lähi-Idän ainoa ydinasevaltio. Se on kieltäytynyt säännöllisesti allekirjoittamasta Suomen ja Irlannin vuonna 1970 aikaansaamaa ydinaseiden levittämiskieltosopimusta (Nuclear Non Proliferation Treaty). 189 valtiota, mukaan lukien kaikki suurvallat ovat jo allekirjoittaneet sopimuksen. Israel ei päästä kansainvälisen atomienergiajärjestön (IAEA International Atomic Energy Agency) tarkastajia tutkimaan ydinlaitoksia Israelissa. Israel ja USA ovat vaatineet ja saaneet aikaan kovia rangastuksia Irania vastaan ilman mitään todisteita ydinaseista, vaikka Iran on jatkuvasti vakuuttanut, että sen ydinohjelma on rauhanomainen. Kansainvälinen atomienergiajärjestö ei ole löytänyt mitään todisteita ydinaseista Iranissa. Israelilla sen sijaan on arvioiden mukaan vähintään 200 ydinkärkeä, mutta USA estää kaikki äänestykset, jotka vaativat Israelin liittymään sopimukseen ja avamaan Dimonan ydinlaitoksensa tarkastuksille.

Sotilaallinen toiminta ja laajentuminen Lähi-idässä

Kolonialististen valtioiden palveleminen on ollut sionistiliikkeen politiikan kulmakivi. Sionistiliike on tarjonnut miehistön ja sotilaallisen organisaation kolonialistivaltioiden sotilasmahdin jatkeeksi. Vastineeksi sionistiliike on saanut vapaat kädet toimia ilman jälkiseurauksia Palestiinan ja Lähi-Idän alueella paikallisten kansojen kustannuksella.

Kumppanivaltiot ovat aina varmistaneet, että Israelilla on ylivoimainen aseistus ja sotilasmahti ympäröiviin maihin verrattuna.

Vuonna 1941 Englannin korkea edustaja Palestiinassa (1938 – 1944) Harold MacMichael ilmoitti erittäin salaiseksi luokitellussa dokumentissa seuraavasti:

"... Palestiinan juutalaiset eivät ole millään tavoin tottumattomia aseiden käytössä ... suuret määrät ovat saaneet koulutusta Palestiinan poliisivoimissa ... tai Hänen Majesteettinsa sotilasvoimissa. Tällä hetkellä, noin 10 000 Hänen Majesteettinsa sotilasvoimissa olevan juutalaisen lisäksi, erilaisissa poliisiyksiköissä on noin 5 800 sekä 15 400 erikoispolisia (31 000) ... Kun noihin miehiin ... liitetään juutalalaisten kielletyt "puolustusjärjestöt" (pelkästään Haganahilla oli 1945 mennessä arviolta 60 – 70 000 miestä ...) on ilmeistä, että nuo aseissa olevat juutalaiset voivat olla määrällisesti ja tehollisesti hyvin huomattava vastustaja. Tämä oli tilanne 1941, ennen kuin juutalaisterrorismi Palestiinan laillista hallitusta vastaan lähti täyteen käyntiin."

(Israel is Born: A Tale of Lies, Deceit, and Terrorism William A. Cook
http://palestinechronicle.com/view_article_details.php?id=15949)

Haganan sotilaita

Arabiarmeijassa oli vuonna 1948 arvion mukaan 23 000 huonosti johdettua ja heikosti aseistettua miestä:

"Sodan kynnyksellä sotaan todennäköisesti osallistuvien arabijoukkojen määrä oli noin 23 000 (10 000 egyptiläistä, 4 500 jordanialaista, 3 000 irakilaisista, 3 000 syyrialaisista, 2000

ALAn vapaaehtoista, 1 000 libanonilaista ja joitakin saudiarabialaisia jo alueella olleiden hajanaisten palestiinalaisten lisäksi.”

http://en.wikipedia.org/wiki/1948_Arab%E2%80%93Israeli_War#Military_assessments

Israelin ja kolonialistivaltioiden suhde on säilynyt uskollisena sionistiliikkeen aatteelle. Vuonna 1956 Israel otti osaa brittien ja ranskalaisten kanssa Suezin valtaamiseen, vaikkakin tässä tapauksessa Yhdysvallat, jolle ei oltu ilmoitettu suunnitelmasta, puuttui asiaan ja pakotti joukot vetäytymään. Joka tapauksessa operaation aikana yksin israelilaiset surmasivat noin 3 000 egyptiläistä.

Kaikissa Israelin myöhemmissäkin sodissa Israel on voinut nojautua suurvallan tukeen ja sen toimittamaan aseistukseen ylivoimansa turvaamiseksi.

Vuoden 1967 Egyptin invaasiassa koko Siinai vallattiin, samoin kuin Länsiranta, Gaza ja Syyrialle kuuluvat Golanin kukkulat. 325 000 palestiinalaista lisää joutui pakolaisiksi. Vaikka monet Israelissa vaativat vetäytymistä miehityiltä alueilta, haukat säilyttivät asemansa ja Länsirannan ja Gazan laittomien siirtokuntien rakentaminen alkoi.

Vuonna 1978 Israel hyökkäsi Libanoniin, missä suuri palestiinalaispakolaisväestö ja palestiinalaisten vastarinta nähtiin uhaksi Israelin turvallisuudelle. Tekosyynä oli se, että Israelin siirtokuntia Libanonin rajan läheisyydessä oli tulitettu. Yleisesikuntapäällikkö Mordechai Gur sanoi Israelilaisten lehtien mukaan kuitenkin, että

”Armeija ei ole koskaan tehnyt eroa siviilikohteiden ja sotilaallisten kohteiden välillä edes silloin, kun Israelin siirtokuntiin ei ole isketty”.

Monet siviilit saivat surmansa ja 250 000 menetti kotinsa. Tämä nimenomainen operaatio herätti hämmennystä aikaisemmassa ulkoministerissä Abba Ebanissa, joka sanoi:

”Israelista syntyy kuva, jonka mukaan se tuottaa kaikkea mahdollista kuolemaa ja hätää siviiliväestölle mielivaltaisesti tavalla, joka muistuttaa hallintoja, jollaisten nimiä ei herra Begin enkä minä tohtisi mainita”.

Toinen hyökkäys tehtiin kuitenkin vuonna 1982 tekosyynä poistaa Libanonin puolelta toimivien palestiinalaississien uhka, vaikka palestiinalaiset eivät muodostaneet mitään todellista vaaraa Israelille. Varsinaisena tarkoituksena oli lopettaa Syyrian vaikutusvalta Libanonissa ja pystyttää sinne Israelille ystävällismielinen kristittyjen johtama hallitus. Tämä Sharonin ja Beginin ryöhykeä suunnitelma päättyi kuitenkin katastrofiin. Israelilaiset juutuivat Etelä-Libanoniin seuraaviksi yhdeksäksitoista vuodeksi. Pahamaineisin kaikista tänä aikana dokumentoiduista tapahtumista oli vuonna 1982 Sabran ja Shatilan pakolaisleireissä Beirutin lähistöllä tapahtunut verilöyly. Kenraali Sharonin komentama Israelin armeija eristi leirit ja lähetti kristityt falangistijoukot ’siivousoperaatioon’ raskaan ilmapommituksen jälkeen. Kahden päivän ajan miehiä, naisia ja lapsia teurastettiin järjestelmällisesti huolimatta amerikkalaisten tarkkailijoiden vastalauseista.

Kolmas suuri hyökkäys Libanoniin tapahtui vuonna 2006. Huolimatta siitä, että hyökkäys jätti pahoja jälkiä ja noin miljoona libanonilaista joutui sisäpakolaisiksi, lopputulosta pidettiin

käännekohtana, koska ylivoimainen Israelin armeija kärsi näissä sodissa ensimmäisen todellisen tappionsa kansanliikkeelle.

Israel on käytännössä Nato-maa, joka nauttii myös niin sanotusta 5. artiklan pykälästä (hyökkäys mihin tahansa Nato maahan on hyökkäys kaikkiin Nato maihin).

<http://rickrozoff.wordpress.com/2010/01/17/israel-global-natos-29th-member/>

Kenen paluuoikeus?

1948 Nakban jälkeen YK hyväksyi päätöslauselman 194, jossa sanotaan, että

"...pakolaisten, jotka haluavat palata koteihinsa ja elää rauhassa naapuriensa kanssa, pitää sallia tehdä niin mahdollisimman läheisenä ajankohtana... Korvauksia on maksettava omaisuudesta niille, jotka päättävät olla palaamatta."

Tämä päätöslauselma on vahvistettu 135 kertaa sen jälkeen kaikkien valtioiden, paitsi Israelin toimesta, mukaan lukien Yhdysvallat. Israel ei ole koskaan tunnustanut sen pätevyyttä, väittäen, että pakolaiset itse asiassa jättivät maansa ja kotinsa vapaaehtoisesti. Toisaalta, kenellä tahansa, mistä päin maailmaa tahansa tulevalla, joka väittää olevansa juutalaista syntyperää, tai kenellä tahansa juutalaisuuteen kääntyneellä, on oikeus Israelin kansalaisuuteen. Uusille maahanmuuttajille annetaan välittömästi asunto, koulutus- tai työpaikka ja erilaisia sosiaali etuja. Heidän käyttämänsä asunto voi hyvin olla palestiinalaisperheen entinen talo tai maapalsta. Israelin hallitus osoittaa ainutlaatuista tekopyhyyttä siinä, että se avaa kätensä potentiaalisesti miljoonille juutalaisille maahanmuuttajille, väittäen samalla valtion olevan jo niin ylikansoitettu, että palestiinalaisalueilla sijaitsevien siirtokuntien koon ja määrän kasvattaminen on ainoa keino. Monet maahanmuuttajat eivät ole kiinnostuneita Lähi-idän tilanteesta tai sionismista, vaan muuttavat Israeliin pääasiassa taloudellisista syistä. He käyttävät maata ponnahduslautana parempaan elämään muualla – usein Pohjois-Amerikassa. (Joinakin vuosina nettomuutto pois Israelista on ylittänyt maahanmuuton, ja nykyisin lähes puoli miljoonaa israelilaista on valinnut elämän Israelin ulkopuolella.)

Neuvostoliiton romahdus johti yli miljoonan siirtolaisen maahanmuuttoon. Maahanmuuttajia, joilla ei ole todistettuja yhteyksiä Israeliin tai juutalaisuuteen, rohkaistaan kääntymykseen, vaikkakin Israelin uskonnolliset johtajat ovat ilmaisseet huolensa monien tällaisten kääntymysten aitoudesta.

Siirtokuntia vai kolonioita?

Israelin siirtokuntien jatkuva laajentuminen palestiinalaisalueilla on keskeisimpiä rauhan esteitä ja se on toistuvasti tuomittu kansainvälisen yhteisön taholta. YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselma 452 **"kehottaa Israelin hallitusta ja kansaa lopettamaan välittömästi siirtokuntien perustamisen, rakentamisen ja suunnittelun vuonna 1967 vallatuilla arabialueilla, Jerusalem mukaan luettuna"**.

Päätöslauselmassa 465 sanotaan, että Israelin politiikka "...uusien maahanmuuttajien asuttamiseksi näille [miehitetyille] alueille rikkoo räikeästi neljättä Geneven konventiota vastaan". Siinä myös kehoitetaan "siirtokuntien välittömään purkamiseen".

Jopa Yhdysvallat on ajoittain ilmaissut tuomionsa: *"Yhdysvallat on vastustanut ja tulee vastustamaan siirtokuntatoimintaa vuonna 1967 miehityillä alueilla, se muodostaa esteen rauhalle... Täten emme tunnusta Itä-Jerusalemiin liittämistä Israeliin emmekä sen rajojen laajentamista"* (Virallinen kommunikointi, lokakuu 1991).

Ulkoministeri Madeleine Albright kirjoitti 1999: *"Yhdysvallat tietää, kuinka tuhoisaa siirtokuntatoiminta on ollut palestiinalais-israelilaisen rauhan kannalta."*

Siirtokuntien laajentaminen on isku neljättä Geneven sopimusta vastaan (*"miehitysvalta ei saa siirtää osia omasta väestöstään miehittämilleen alueille"*). Sharonin noustua valtaan Likud-puolueen manifestiin (2001) kirjattiin kuitenkin selvä viesti siitä, että tätä politiikka ei aiota muuttaa:

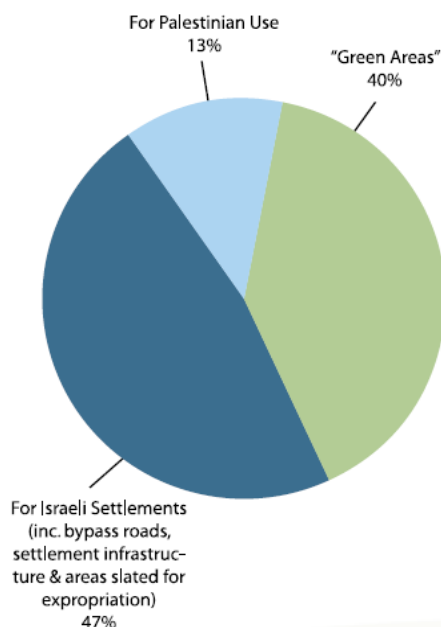
"Juutalaiset yhteisöt Juudeassa, Samariassa [Länsiranta] ja Gazassa ovat juutalaisten arvojen toteutuma. Maan asuttaminen on selvä osoitus juutalaisten epäamättömyydestä oikeudesta Israelin maahan ja tärkeä väline Israelin valtion elintärkeiden etujen puolustamiseksi. Likud jatkaa näiden yhteisöjen vahvistamista ja kehittämistä ja tulee estämään niiden poisraivaamisen."

Maailman sionistijärjestön siirtokuntaosaston johtaja Matityahu Drobles asetti tavoitteeksi, että siirtokuntaväestön koko "Juudeassa ja Samariassa" tulisi olla 1,3 miljoonaa vuoteen 2010 mennessä. Hän oli toiveikas sen suhteen, että ottaen huomioon "arabien muuton pois alueelta" tämä johtaisi juutalaisenemmistöön suhteellisen läheisessä tulevaisuudessa. 2009 valtaan noussut Netanyahuun äärioikeistolaisiin voimiin nojaava hallitus on entistä itsepäisemmin sitoutunut Länsirannan asuttamiseen kansainvälisen yhteisön tahtoa uhmaten.

Yhä laajeneva, vain juutalaisille sallittujen teiden verkko yhdistää siirtokunnat ja sotilastukikohdat ja ohittaa palestiinalaisten kylät ja kaupungit. Siirtokuntia ja pikateitä käytetään estämään rakentaminen palestiinalaiskylissä ja -kaupungeissa sekä tukkimaan liikkuminen – esimerkiksi pohjois-eteläsuuntaisella päätiellä, joka yhdistää Nablusia, Ramallahin, Itä Jerusalemia, Betlehemin ja Hebronin sekä näistä kaupungeista riippuvaiset kylät. Jerusalemia metropolin massiivinen kasvu itään päin on tällä tiellä kulkijoille keskeinen este, koska palestiinalaiset tarvitsevat vaikeasti saatavan erikoisluvan päästäkseen tälle pakko-otetulle alueelle.

Viljelys- ja rakennusmaan anastamisen lisäksi aseistetut hyökkäilyt siirtokunnista ja niistä ammuskellut luodit ovat suuri vaara lähistön palestiinalaiskylille ja -kaupungeille. Jordan-joen vastaiselle rajalle on rakennettu kokonainen siirtokuntien jono, mikä osoittaa pyrkimystä estää mahdollisuudet luoda minkäänlaista elinkelpoista palestiinalaisvaltiota, jolla olisi omat kansainväliset rajat. Siirtokuntien puolustaminen myös tarjoaa Israelin armeijalle tekosyyä raskaasti aseistettujen joukkojen pitämiseksi alueella. Siirtokuntalaiset itse ovat varustautuneet uusimmalla aseistuksella, eikä armeijalla ole kiirettä estää heitä käyttämästä näitä aseita aseettomia palestiinalaisia vastaan. Jotkut siirtokunnat ovat etupäässä sotilastukikohtia, jotka majoittavat vain kourallisen "siviileitä". Siirtokuntalaiset ovat tyypillisesti

Occupied East Jerusalem

Miehitetyn Itä-Jerusalemien maan käyttö vuonna 2010

Israelin väestön köyhintä osaa, joille suodaan hyvin halpa tai ilmainen, mutta korkeatasoinen asuminen (ilmastointi ja uima-altaat kuuluvat varustukseen) ja taattu työpaikka. He voivat myös olla kaikkein fanaattisimpia maahanmuuttajia, kuten Gush Emunim-lahkolaiset, jotka uskovat, että heidän uskonnollinen velvollisuutensa on ajaa palestiinalaiset pois "Eretz Israelista", joka ulottuu "Niililtä Eufratille".

YK:n humanitaristen asioiden toimisto miehityillä palestiinalaisalueilla (Office for the Coordination of Humanitarian Affairs) varoittaa siirtokuntalaisten lisääntyneestä väkivallasta:

"Israelilaisten siirtokuntalaisten harjoittama väkivalta on ollut 1980-luvun alusta lähtien keskeinen tekijä palestiinalaisten fyysisen turvallisuuden ja elinmahdollisuuksien huonontumisessa monilla alueilla koko Länsirannalla. Tämän jatkuvan ilmiön puitteissa uusi väkivallan muoto, jota Israelin siirtokuntalaiset kutsuvat "hintalappustrategiaksi", ilmaantui vuoden 2008 aikana. Sen mukaan siirtokuntalaisten muodostamat ryhmät asettavat "hinnan" palestiinalaisten ja heidän omaisuutensa maksettavaksi Israelin viranomaisten yrityksistä purkaa siirtokuntien "luvattomia" etuvartioita."

(http://www.ochaopt.org/documents/ocha_opt_settler_violence_fact_sheet_2009_11_15_english.pdf)

Israelilaislehti Haaretz kertoo numerossaan 04.10.2010, että siirtokuntalaiset ovat polttaneet moskeijan Beit Fajarissa Betlehemin osana "hintalappu"-politiikkaansa protestina siitä, että Israelin pääministeri Netanyahu suostui USA:n pyynnöstä lykkäämään siirtokuntien jatkorakentamisen 60 päiväksi. Vastineeksi USA lupasi Netanyahulle runsaskätistä taloudellista, sotilaallista ja poliittista tukea. Näin toimii saumattomasti liittolaisuus Israelin ja USA:n välillä.

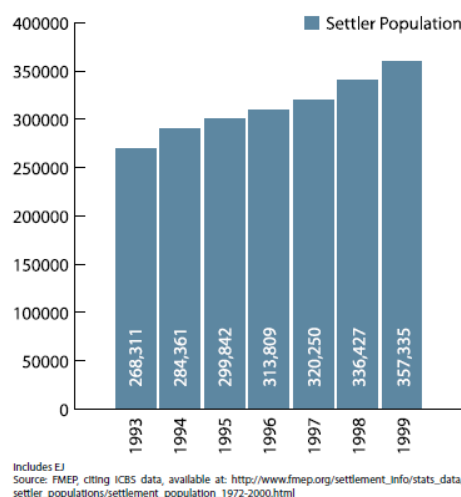
(<http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/palestinian-mosque-torched-in-suspected-price-tag-operation-by-settlers-1.317090>)

Jopa Suomen ulkoministeriön matkustustiedote varoittaa suomalaisia siirtokuntalaisten väkivallasta seuraavasti: ”Israelin siirtokuntalaisten väkivaltaisuudet Länsirannalla, erityisesti Hebronin ja Nablusin alueella, ovat lisääntyneet ja voivat kohdistua myös ulkomaalaisiin. Erityistä varovaisuutta tulisi siten noudattaa liikuttaessa Länsirannan siirtokuntien läheisyydessä.”

(<http://formin.finland.fi/public/default.aspx?contentid=66192&nodeid=15735&contentlan=1&culture=fi-FI>)

Vuonna 2009 siirtokuntalaisten lukumäärä oli kasvanut yli puoleen miljoonaan. Palestiinan tilastokeskuksen mukaan laittomien siirtokuntien lukumäärä miehityillä alueilla vuonna 2009 oli 144 siirtokuntaa. Suurin osa niistä sijaitsi Jerusalemin (26) ja Ramallahin (24) alueella. Siirtokuntalaisten lukumäärä oli 517 774, heistä 52% Jerusalemin alueella. Jopa USA:n näennäiset ponnistelut jonkinlaisen rauhanomaisen ratkaisun saavuttamiseksi syksyllä 2010 ovat kaatumassa siirtokuntien jatkuvaan rakentamiseen.

Growth in Israeli Settler Population, 1993 – 1999¹⁵

Israelin siirtokuntien väestön kasvu 1993 -1999

Apartheid-muuri

Israel on parhaillaan rakentamassa ”raja-aitaa” näennäisesti suojaamaan Israelia palestiinalaisten hyökkäyksiltä. ”Aita”, jonka rakentaminen aloitettiin kesäkuussa 2002 Jeninin länsipuolella takavarikoimalla palestiinalaisten maita ja kaatamalla heidän oliivipuitaan, on itse asiassa paikoin kahdeksan metriä korkea ja useita metrejä paksu betonimuuri, jota täydentävät vartiotornit, valonheittimet ja elektroniset paljastimet.

Muuri on 760 kilometriä pitkä ja kiemurtelee ympäri palestiinalaisten kyllä ja kaupunkeja. Se ei seuraa vuoden 1967 vihreää linjaa, jonka pituus on 320 kilometriä, vaan tunkeutuu syväle

palestiinalaisalueille. Se estää palestiinalaisten liikkumista kotiseuduilleen ja maa-alueilleen. Muuri eristää Länsirannan muista osista 29 palestiinalaiskylää, joiden pinta-ala on 21 657 hehtaaria, ja jättää ne Israelin puolelle muuria. Miehitetyn Länsirannan puolelle jäävät loput 136 kylää, pinta-alaltaan 55 400 hehtaaria. Näiden kylien asukkaat eivät enää pääse eristetylle alueelle.

Jerusalemien ympäristössä muuria käytetään myös palestiinalaisten omistamien hedelmällisimpien maa-alueiden pakko-ottoihin. Kansainvälisen lain mukaan miehittäjävallalla ei ole oikeutta pysyviin muutoksiin, jotka aiheuttavat vahinkoa alkuperäisväestölle.

Haagin kansainvälinen tuomioistuin katsoi vuonna 2004 muurin olevan kansainvälisen oikeuden vastainen ja määräsi sen purettavaksi. Israel ei ole tietenkään noudattanut päätöstä.

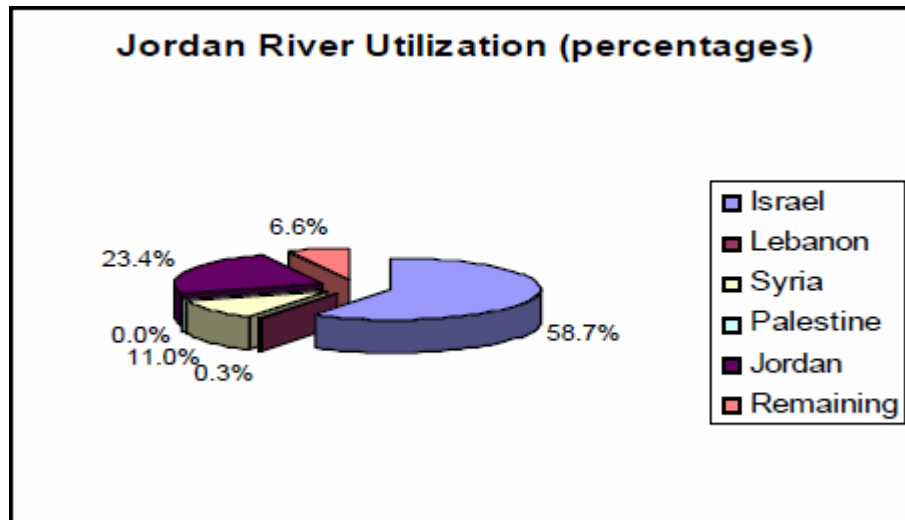
Stop the Wall (Pysäyttäkää muuri) -järjestön mukaan 60 % muurista oli jo valmistunut lokakuussa 2009. Jordan-joen laakso on täydellisesti eristetty muurilla Länsirannasta. (<http://www.stophthewall.org/downloads/pdf/Wall-fc-En.pdf>)

Betlehemin tarkastusasema vuonna 2007

Vesivarat

Israel käyttää suurimman osan Jordan-joen vesivaroista. Vuonna 1967 Israelin sotilaskäsky numero 92 siirsi kaikki veteen liittyvät oikeudet miehitysalueilla miehittäjälle. Nämä oikeudet siirrettiin myöhemmin vuonna 1979 Israelin vesilaitokselle Mekorotille.

YK:n Palestiinan vesiraportin mukaan (Water Resources of the Occupied Palestinian Territory, 1992):

“Israelin sotilaallisen miehityksen vallitessa miehitetyn Palestiinan alueen vesivaroja johdetaan hälyttävässä tahdissa Israelin, miehitysvallan, alueelle siellä kulutettavaksi Palestiinan kansan kustannuksella. Jyrkät veden poraamiseen, istutuksiin ja kasteluun kohdistuvat rajoitukset ja sellaiset Israelin harjoittamat käytännöt, kuten tuottavien puiden kaataminen ja satojen tuhoaminen ovat vähentäneet tai pitäneet alhaisella tasolla Palestiinan väestön käytettävissä olevaa vesimäärää. Israelin käytännöt varmistavat sen, että Länsirannan vesivaroista suurin osa suodattuu maanalaisesti Israeliin ja siirtokuntalaisilla on yhä enenevässä määrin pääsy käsiksi miehitetyn palestiinalaisalueen vesivaroihin. Tämän seurauksena on saatu aikaan “ihmisen aikaansaama” vesikriisi, joka heikentää Palestiinan kansan elinolosuhteita ja vaarantaa sen terveyden. Alueilla, joilla Israel ylikuluttaa Länsirannalta peräisin olevia vesivaroja, samoin kuin suurimmassa osaa Gazan kaistaletta, on raportoitu pohjavesivarantojen ja vesisuonien pysyvän tuhoutumisen välittömästä uhasta.

Palestiinan vesivarojen intensiivisen käytön lisäksi miehitysvallta Israel vaikuttaa monin muin tavoin palestiinalaisten vesipulaan liittyvään ahdinkoon. Esimerkiksi Jordan-joen altaan vesivarojen jatkuva ohjaaminen muualle ja sen kasvava saastuminen, Jordan-joen yläjuoksun sadevesikertymiin koskeminen, uusien vesivaroihin etuoikeutettujen siirtokuntien rakentaminen tai nykyisten laajentaminen, maan pakkolunastaminen ja Israelin valtavaa vedentarvetta aiheuttava maahanmuuttopolitiikka saavat aikaan lisäpainetta miehitettyjen palestiinalaisalueiden vesivarojen käyttämiseksi.”

EU raportoi vuonna 2008 Palestiinan alueen tilasta:

“Vesivarat ovat hupenemassa. Israel jatkaa vesivarojen ohjaamista siirtokuntalaisten käyttöön ja kontrolloi palestiinalaisten vedensaantia Länsirannalla samalla, kun useilla palestiinalaisten talouksilla ei ole yhteyttä juomavesijohtoihin eikä mahdollisuutta saada riittävää määrää hyvälaatuista juomavettä. Liikapumppaaminen on johtanut maaperän vakaviin suolaantumisongelmiin. Alle puolet väestöstä on liitetty jätevesiviemäriin ja monet jäteveden käsittelylaitokset eivät ole toiminnassa tai toimivat tehottomasti. Asianmukaisten jätteidenkeruujärjestelmien ja –laitteiden ja kaatopaikkojen puute johtaa lisääntyvään kontrolloimattomaan jätteiden kaatamiseen.”

(http://ec.europa.eu/world/enp/pdf/progress2008/sec08_400_en.pdf)

Siirtokunnat sijaitsevat yleensä kukkulan laella niin, että ne hallitsevat vieressä olevia palestiinalaiskylä tai -kaupunkeja, tai maanalaisen vesisuonen päällä, jolloin ne voivat kontrolloida paikallista vedenjakelua. Hebronissa siirtokunta on vanhankaupungin sydämeen rakennettu linnoitus. Arielin siirtokunta on Länsirannan suurimman vesilähteen päällä ja myy vettä ympärillä oleville palestiinalaisyhdyskunnille. Israelin viranomaiset päättävät, voiko palestiinalaiskylä kaivaa uuden kaivon, ja Israelin armeija käyttää usein vedensaannin katkaisemista kollektiivisena rangaistuksena.

Pohjavesivarat historiallisen Palestiinan alueella ovat riippuvaisia pääasiallisesti Länsirannan vuoristoalueen sateista

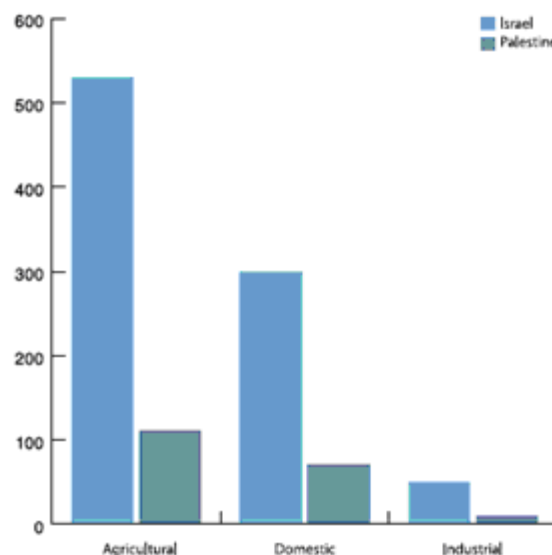
"Vedensaannin rajoittaminen rikkoo miehitettyjen alueiden palestiinalaisväestön perustavia ihmisoikeuksia, kuten oikeutta terveyteen, kelpvolliseen asuntoon, yhdenvertaisuuteen ja oikeuteen käyttää hyväksi luonnonvaroja. Tämä vahingonteko on seurausta Israelin politiikasta, joka on vallinnut vuodesta 1967, ja joka perustuu luonnonvarojen epätasa-arvoiseen jakamiseen Israelin ja palestiinalaisten välillä" (B'tselem, israelilainen ihmisoikeusjärjestö).

Israelissa keskimääräinen vuorokautinen vedenkulutus on 280 litraa henkeä kohti, kun palestiinalaisalueilla vastaava luku on noin 60 litraa. Useat palestiinalaisalueet joutuvat tyytymään jopa alle 10 litraan henkeä kohti vuorokaudessa. Tämä on räikeä tilanne ottaen huomioon, että suurin osa Israelin käyttämästä pohjavedestä on peräisin Länsirannalta.

Amnesty International ilmoitti raportissaan:

"Noin 180 000 – 200 000 maaseutuyhteisöissä asuvalla palestiinalaisella ei ole käytettävissään juokseva vettä. Israelin armeija estää usein heitä edes keräämästä sadevettä. Sitä vastoin Länsirannalla kansainvälisen lain vastaisesti asuvilla siirtokuntalaisilla on tehokasteltuja tiloja, vehreitä puutarhoja ja uima-altaita. Siirtokuntalaiset, joita on noin 450 000, käyttävät yhtä paljon vettä kuin noin 2,3 miljoonaa palestiinalaista." (Israel rations Palestinians to trickle of water: <http://www-secure.amnesty.org/en/news-and-updates/report/israel-rations-palestinians-trickle-water-20091027>)

Vertailun vuoksi vesirikkaassa Suomessa vuorokautinen vedenkulutus on noin 250 litraa per asukas.

Veden tuotanto henkeä kohti (litraa/keskimääräinen henkilö/keskimääräinen päivä) Lähde: Negotiations Primer (www.nad.plo.org)

Demokratia vai apartheid-valtio? Israelin valtion puolelle vuoden 1948 jälkeen jääneiden palestiinalaisten kohtalo

Israel ylpeilee olevansa aito demokraattinen valtio, ainoa koko Lähi-idässä. On totta, että Israelin naapurimaat (joista rikkaimmat nauttivat lännen täyttä poliittista ja sotilaallista tukea), ovat kaukana demokratiasta. Israelin väite aidosta demokraattisuudesta ei kuitenkaan kestä lähempää tarkastelua. Israel määrittelee itsensä 'juutalaisten valtioksi', vaikka asukkaista yli miljoona eli viidesosa on alun perin palestiinalaisia, joko kristittyjä tai muslimeja. Tämä on ristiriidassa Israelin itsenäisyysjulistuksen kanssa, jossa se sitoutui 'kaikkien kansalaisten täyteen poliittiseen ja sosiaaliseen tasa-arvoon, erottelematta uskonnon, rodun tai sukupuolen perusteella'. Nykyisin vaaleihin osallistuminen estetään miltä tahansa poliittiselta puolueelta, joka edes mainitsee, että Israel tulisi määritellä kaikkien kansalaistensa valtioksi. Sionismi ja demokratia näyttävät olevan yhteensovittamattomia. On vaikea kuvitella tunnustuksellista 'kristittyjen valtiota' tai 'valkoihoisten eurooppalaisten valtiota', joka voitaisiin pitää moraalisesti hyväksyttävänä 21. vuosisadalla, mutta Israelin valtion olennaisesti rotuun pohjautuva monoetninen perusta jätetään länsimaissa yleensä huomiotta.

YK:n kansainvälisen rotuerottelurikosten estämistä ja rankaisemista koskevan sopimuksen (1973) mukaan rotuerotteluna on pidettävä sellaisia *'epäinhimillisiä tekoja, joita tehdään rodullisen ihmisryhmän toiseen rodulliseen ihmisryhmään kohdistuvan ylivallan perustamiseksi ja ylläpitämiseksi ja heidän järjestelmälliseksi alistamiseksi'* – määritelmä, joka selvästi vastaa Israelin harjoittamaa ylivaltaa palestiinalaisia kohtaan.

Israelin palestiinalaisasukkaita diskriminoidaan monella tavalla. Valtio on takavarikoinut yli kahdeksankymmentä prosenttia heidän omistamastaan maasta Israelissa: yhdeksänkymmentä prosenttia Israelin maa-alasta on nykyisin Juutalaisten kansallissäätiön omistuksessa tai hallinnassa. Säätiön perustamisasiakirjan pykälät kieltävät maan myymisen tai edes vuokraamisen muille kuin juutalaisille. Palestiinalaisten omistukseen jäänyt maa hupenee täten nopeasti. Palestiinalaiset, jotka aikaisemmin olivat maanviljelijöitä, ovat nyt maattomia maatyöntekijöitä. 42 % Israelin palestiinalaisista elää köyhyysrajan alapuolella, kun taas Israelin juutalaiset nauttivat Länsi-Euroopan tasoa vastaavasta elintasosta.

Sataa Israelin alueella olevaa arabikylää ei ole merkitty karttoihin eikä niitä ole virallisesti olemassa. Tämä tarkoittaa, että 70 000 ihmistä elää unohtettuina eivätkä he saa käytännöllisesti katsoen mitään kunnallisia palveluja siitä huolimatta, että he maksavat Israelin hallitukselle täydet verot.

Israelin koulutusjärjestelmän jokaisella tasolla Israelin palestiinalaisten kouluja rahoitetaan paljon vähemmän ja niiden varustetaso on huonompi kuin heidän juutalaisilla naapureillaan.

Vaikka palestiinalaiset muodostavat melkein kaksikymmentä prosenttia väestöstä, heidän osuutensa työllistettyjen määrästä on vain 3,7 % ja vain prosentti korkeakouluopiskelijoiden määrästä. Koska heitä ei kutsuta armeijan palvelukseen, heidät on helppo sulkea pois valtion työpaikoista määrittelemällä niiden edellyttävän sotilaspalvelua, mikä on hyvin usein käytetty diskriminointitapa. Ei-juutalaiset saavat samalla perusteella myös heikompia sosiaalietuja.

"... lakiasäättävä elin on keksinyt oikean "sionisten" ratkaisun [asumis]oikeuksiin. ... muutos antaa alueellisille [asukas]hyväksymiskomiteoille vallan rajoittaa asuminen niiden kaupungeissa yksinomaan juutalaisille.

Kukaan ei koskaan odottanut näiden kaupunkien tarjoavan ratkaisun Israelin arabiväestön hirvittävään asuntopulaan. Vuoden 1948 jälkeen heitä varten ei ole perustettu yhtä ainoata kaupunkia, lukuunottamatta muutamia köyhiä beduiinasutuksia Negevissä. Keskushallinto ei myöskään ole nähnyt tarpeelliseksi avustaa tai antaa hyväksyntää olemassa oleville arabikunnille kaavasuunnitelmien laatimiseksi, jotka mahdollistaisivat niitä toteuttamaan kehitys- ja kasvuohjelmia niiden kasvavan väestön tarpeiden tyydyttämiseksi ja alhaisen elintason parantamiseksi.

Ja tämä kaikki edes mainitsematta Ylä-Nasaretin, Safedin tai Carmelin tapaisia kaupunkeja, joissa on tehty erilaisia päätöksiä – joskus korkeimpien paikallisviranomaisten itsensä taholta – joiden tarkoituksena on työntää arabit ulos tai estää heidän integrotumisensa näihin kaupunkeihin.

Juutalaisten ja arabien välinen erottelu Israelissa vuonna 2010 on melkein absoluuttista. ... ulkomaiset vierailijat eivät voi uskoa silmiään: segregoitu koulutus, segregoidut liikeyritykset, segregoidut viihdenäyttämöt, erilliset kielet, erilliset poliittiset puolueet ... ja, tietysti, segregoitu asuminen."

(Haaretz, 29.10.2010, <http://www.haaretz.com/print-edition/opinion/segregation-of-jews-and-arabs-in-2010-israel-is-almost-absolute-1.321728>)

Israelin kaksitasoinen oikeusjärjestelmä

Monet israelilaiset ihmisoikeusjärjestöt, kuten B'tselem ja Israelin kidutuksen vastainen komitea, sekä Amnesty Internationalin kaltaiset kansalaisjärjestöt ovat protestoineet palestiinalaisiin pidätettyihin sovellettuja oikeuskäytäntöjä ja heidän epäinhimillistä kohteluaan. Hannah Friedman, kidutuksen vastaisen komitean puheenjohtaja, kirjoitti toukokuussa 2001:

"Israelissa on samanaikaisesti käytännössä kaksi oikeusjärjestelmää. Tämä on luonut apartheid-säännön, jonka mukaan samanlaisesta rikoksesta syytetyt israelilaiset ja palestiinalaiset tuomitaan eri lakien mukaan. Korkeimman oikeuden tulisi määrätä, että oikeusjärjestelmä on kaikille ihmisille sama ja lopettaa tämä rasistinen käytäntö."

Palestiinalaisten tekemät vähäiset rikkomukset, kuten mustien surulippujen nostaminen, voivat johtaa vankilatuomioihin. Pakkotyö on säännöllisesti langetettu rangaistus Palestiinan lipun heiluttamisesta, ja sellainen epämääräinen rikos kuin 'vihamielisiin aineksiin liittyminen' voi johtaa 40 vuoden vankilatuomioon. Sen sijaan esimerkiksi tammikuussa 2001 juutalainen siirtokuntalainen Nahum Korman tuomittiin kuuden kuukauden yhdyskuntapalveluun ja lieviin sakkoihin kymmenvuotiaan palestiinalaislapsen lyömisestä kuoliaaksi kiväärin perällä. Toinen siirtokuntalainen, Shimon Yifrah, sai seitsemän kuukauden ehdonalaistuomion ammuttuaan kuoliaaksi tytön koulun leikkikentällä, koska hän oli vain 'aikonut pelästyttää tätä, ei tappaa'.

Asevoimien jäsenet saavat osakseen lempeää kohtelua tai jopa rohkaisua, kun he toimivat laittomasti palestiinalaisia kohtaan – mikäli heitä ylipäättään tuodaan oikeuden eteen.

Irvokkaassa yrityksessä sovittaa tunnustettu laitton väkivalta yhteen paljon ylistettyjen kansallisten oikeudenmukaisuuden, demokratian ja humanisuuden periaatteiden kanssa viranomaiset väittävät lainrikkon karsivän yhtä paljon kuin uhrinkin; hänen oletettua tuskaansa hänen 'joutuessaan' ampumaan aseistamattomia siviilejä pidetään humanisuuden merkinä. 'Yorim ve bochim' ('ammu ja itke') on armeijan keskuudessa yleinen tunnuslause. Vastenmielisempää brutaaliuden ja tekopyhyyden sekoitusta on vaikea kuvitella. Palestiinalaisten 'hallinnolliset pidätykset' (vangitsemiset ilman syytettä tai oikeudenkäyntiä, usein moniksi vuosiksi) ovat yleisiä Israelissa ja miehityillä alueilla.

“17. huhtikuuta 2008, vuotuisena palestiinalaisvankien muistopäivänä Arabivähemmistöjen kansalaisoikeuksien oikeusapukeskuksen (*Adalah: The Legal Center for Arab Minority Rights in Israel*) julkaiseman tilastoraportin mukaan Israelin vankiloissa ja pidätyskeskuksissa oli 11 000 palestiinalaista vankia, joiden joukossa 98 naista, 345 lasta, 50 Palestiinan lakiasäättävän neuvoston jäsentä ja 3 palestiinalaishallinnon ministeriä, Näistä 11 000 vangista 8 456 oli Länsirannalta, 762 Gazan kaistaleelta, 552 Jerusalemissa ja 132 itse Israelista. Marraskuussa 2008 Haaretz-lehti raportoi, että Israelissa on hallinnollisesti pidätettyinä 600 palestiinalaista, näiden joukossa noin 15 alaikäistä, jotka eivät edes tiedä pidätyksensä syytä.”

(http://en.wikipedia.org/wiki/Palestinian_prisoners_in_Israel#Number_of_prisoners)

Kollektiiviset rangaistukset, kuten rakennusten tuhoaminen, ovat sallittuja kostonalaisista teoista kuten kivien heittäminen. Kymmenet tuhannet palestiinalaiset ovat tällä tavoin joutuneet kodittomiksi, sillä Israelin laki kieltää omaisuuden rakentamisen uudelleen edes miehityillä alueilla, tai se voi olla mahdollista vain pitkien ja kalliiden oikeusprosessien kautta. Kaikkiaan voimassa on 38 asetusta, joiden nojalla Israelin valtio voi pakko-ottaa palestiinalaisten omistamaa maata. Eräs menetelmä on estää palestiinalaisten pääsy mailleensa ja sitten

pakko-ottaa se valtiolle sillä perusteella, että se on (brittien ja Turkin vallan aikaisten vanhentuneiden lakien mukaan) vajaakäytössä.

Israel ja Etelä-Afrikka

Rotuerottelun aikana Israelin johto oli Etelä-Afrikan hallinnon vankka tukija ja toimitti sille aseidenvientikiellon aikana laittomasti sotilasapua. Näillä kahdella oli paljon yhteistä: usko niiden alistamien kansojen rodulliseen alemmuuteen; myytti 'valitusta kansasta', jolle Jumala on lahjoittanut luvattun maan; taloudellinen ja lakiin perustuva diskriminointi; kaikkien hallinnon muuttamiseen pyrkivien yritysten väkivaltainen sotilasvoimaan perustuva tukahduttaminen. Tohtori Verwoerd, rotuerottelun aikainen Etelä-Afrikan pääministeri, huomautti, että

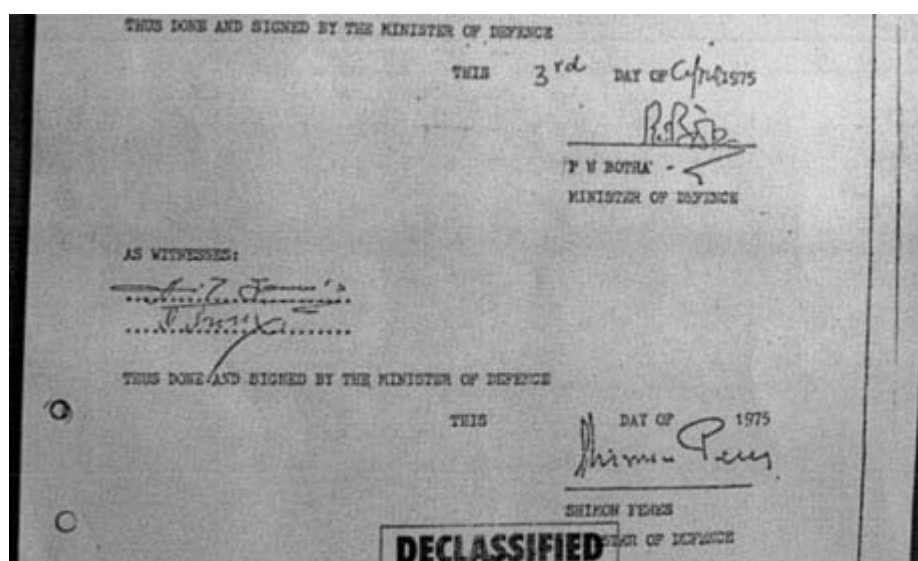
"[sionistit] ottivat Israelin arabeilta arabien asuttua siellä tuhat vuotta. Tässä olen heidän kanssaan samaa mieltä, Israel, samoin kuin Etelä-Afrikka, on apartheid-valtio."

Ei ole mikään sattuma, että nykyisin etelä-afrikkalaiset vetävät äänekkäästi yhtäläisyyksiä oman menneisyytensä kanssa ja ovat Palestiinan kansainvälisen tuen eturintamassa. Piispa Desmond Tutu kirjoitti vierailtuaan Israelissa:

"Olen nähnyt palestiinalaisten nöyryyttämisen tiesuluilla. Se muistutti minua siitä, mitä tapahtui meille Etelä-Afrikassa, missä he mukiloivat ja ahdistelivat meitä ja nauttivat meidän nöyryyttämisestämme. Sydäntäni särkee. Ovatko juutalaiset ystäväni unohtaneet oman historiansa? Ovatko he kääntäneet selkänsä omille syville uskonnollisille perinteilleen?"

Vasta avatut Etelä Afrikan aikaisen apartheidvaltion "erittäin salaisiksi" luokitellut dokumentit paljastavat, että Shimon Peres, Israelin nykyinen presidentti, oli tarjonnut vuonna 1975 erikokoisia ydinaseita Etelä Afrikan rasisteille.

<http://www.guardian.co.uk/world/2010/may/23/israel-south-africa-nuclear-weapons>

Salainen Shimon Peresin ja Etelä-Afrikan P W Bothan allekirjoittama salainen sotilaallinen sopimus. Kuva: Guardian

Avoim ja kaikkialle tunkeutuva rasismi

Avoim rasismi ei rajoitu pelkästään siirtokuntien kiihkoilijoihin. Israelin sotilas-, poliittiset ja uskonnolliset johtajat ilmaisevat häpeilemättä rasiset näkemyksensä palestiinalaisista naapureistaan:

"On valtava kuilu meidän [juutalaisten] ja vihollistemme välillä – ei vain kyvyissä vaan myös moraalissa, kulttuurissa, elämän loukkaamattomuudessa ja omassatunnossa" (Moshe Katsav, Israelin presidentti, 23. toukokuuta 2001).

On merkillä pantavaa, että sama Moshe Katsav on joutunut eroamaan 1. heinäkuuta 2007 Israelin presidentin tehtävästä alaistensa naisten raiskaus- ja ahdistelususyöksien vuoksi.

Rabbi Ya'cov Perin totesi 29 hartaudenharjoittajaa moskeijassa Hebronissa murhanneen Baruch Goldsteinin hautajaismuistopuheessa, että *"miljoona arabia eivät ole yhden juutalaisen sormenkynnen arvoisia"* [New York Times, 28. helmikuuta 1994].

Rafael Eitan, Israelin esikuntapäällikkö Libanonissa Sharonin aikana, uneksi sotilaallisesta valloituksesta, jollainen on hyvää matkaa toteutumassa:

"Voiman käyttö on ainoa, mitä he ymmärtävät. Tulemme käyttämään äärimmäistä voimaa siihen saakka, kunnes palestiinalaiset tulevat ryömien nelinkontin luoksemme... Kun olemme asuttaneet maan, arabit eivät tule kykenemään muuhun kuin ryntäilemään ympäriinsä kuin huumatut särjet pullossa" [New York Times 14 huhtikuuta 1983].

Sharonin äärikoikeistolaisen hallinnon aikana palestiinalaisten karkottaminen Israelista sai kasvavaa yleistä kannatusta. Mielipidekyselyjen mukaan 46 prosenttia israelilaisista kannatti tällaista politiikkaa. Netanyahuin hallituksessa tämä linja on virallistunut. Useat ministerit, kuten ultraoikeistolainen Liberman, kannattavat avoimesti palestiinalaisten siirtämistä muihin arabimaihin. Kieli, jota yleisesti käytetään palestiinalaisista, olisi täysin mahdotonta hyväksyä, jos sitä käytettäisiin mihinkä tahansa muuhun ryhmään. Mutta kuten Noam Chomsky on huomauttanut: **"Arabivastainen rasismi on ... ainoa jäljellä oleva rasismin muoto, jota pidetään laillisena"**.

*"Kadotkoot maailmastamme kaikki Israelia vihaavat ilkeät ihmiset kuten **Abu Mazen** (Abbas)", julisti hallituksessa istuvan ääriortodoksisen Shas-puolueen hengellinen johtaja rabbi **Ovadia Yosef** saarnassaan.*

"Iskeköön Jumala heidät vitsauksella maahan yhdessä kaikkien Israelia vainoavien ilkeiden palestiinalaisten kanssa", rabbi vyörytti. (Helsingin Sanomat 30.8.2010)

Ovadia Yosef, 2007

Amerikan läsnäolo

Pitkäaikaisen perinteen mukaan jokainen uusi Israelin pääministeri julistetaan julkisesti tervetulleeksi Valkoisessa talossa, missä presidentti juhlallisesti vahvistaa uudelleen Amerikan 'ehdottoman tuen' Israelille. Tämä tuki on poliittista, sotilaallista ja rahallista.

Yhdysvallat antaa kolmesta viiteen miljardin dollarin arvosta 'apua' vuosittain, enemmän kuin se antaa koko Saharan eteläpuoliselle Afrikalle. Suuri osa avusta koostuu uusimmista aseista ja siihen kuuluu sotilaslentokoneita ja taisteluhelikoptereita, automaattiasseita, miinoja, rypälepommeja ja niin edelleen. Israelin ilmavoimat ovat voimakkaammat kuin Ranskan ja Englannin yhteensä.

Amerikkalaista apua ja asiantuntemusta käytettiin kehitettäessä Israelin ydinasevarustusta, joka on maailman neljänneksi suurin ja YK:n tarkastusten ulottumattomissa. Israelin on myös onnistunut kehittää menestyvä aseeteollisuus ja se on hiljattain allekirjoittanut houkuttelevan sopimuksen pitkälle kehittyneiden AWACS-vakoilukoneiden viemisestä Kiinaan.

Poliittisella rintamalla Yhdysvallat kieltäytyy arvostelemasta käytännöllisesti katsoen mitään Israelin politiikan piirrettä ja käyttää veto-oikeutta sellaisiin YK:n päätöksiin, joilla pyritään taivuttamaan Israelia tunnustamaan laillisia ja moraalisia velvoitteitaan. On erityisen vaikeaa saada mitään Israelille kriittistä ääntä kuuluville Yhdysvaltain tiedotusvälineissä tai julkaista sellaisia tutkimustuloksia, jotka sisältävät jotakin negatiivista. Toimittajat ja tutkijat, jotka uskaltavat tehdä tällaista, menettävät usein työpaikkansa.

Hyvänä esimerkkinä USA:n suhtautumisesta Israelin tekemiin rikoksiin ja murhiin on avustuslaiva Mavi Marmaran tapaus 31.05.2010. Mavi Marmara oli osa kahdeksan laivan avustussaattueesta, joka oli viemässä lääke- ja ruokatarvikkeita saarrettuun Gazaan. Saattueessa oli 700 rauhanaktivistista 36 maasta. Israelin armeija hyökkäsi saattuetta vastaan kansainvälisellä alueella avomerellä. Yhdeksän turkkilaista rauhanaktivistia ammuttiin kuoliaaksi ja 50 matkustajaa haavoittui. Loput pidätettiin ja heitä nöyryytettiin eri tavoin.

Mavi Marmara

Kun Israelin hyökkäys tuomittiin maailmanlaajuisesti, USA:n kongressi kehotti lähes yksimielisesti presidentti Obamaa tekemään kaikkensa estääkseen maailmalta tulevan kritiikin ja tuomion:

"Israelin Gazan laivueen kohteluun kohdistuneen kansainvälisen arvostelun jälkimainingeissa yli kolme neljäsosaa Yhdysvaltain kongressin jäsenistä allekirjoitti presidentti Obamalle osoitettuja kahden puolueen yhteisiä kirjeitä, joissa vahvistettiin Amerikan tuki Israelille ja kehoitettiin presidenttiä tukemaan Israelin oikeutta itsepuolustukseen YK:ssa ja muissa kansainvälisissä järjestöissä. Senaatin kirje sai 87 allekirjoittajaa ja siinä aloitteentekijöinä olivat senaatin enemmistön johtaja Harry Reid (D-NV) ja senaatin republikaaniryhmän johtaja Mitch McConnell (R-KY):

Israel on voimakkain liittolaisemme Lähi-idässä ja elinvoimainen demokratia. Israel on myös Yhdysvaltain kumppani sotilaallisissa ja tiedusteluasioissa tällä kriittisellä alueella. Tämän vuoksi on kansallisen etumme mukaista tukea Israelia hetkellä, jolloin Israelia uhkaavat Hamas Gazassa, Hezbollah Libanonissa ja nykyinen hallinto Iranissa." (<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/US-Israel/ussen062110.html>)

Huolimatta Yhdysvaltain ajoittaisesta näennäisestä paheksunnasta Israelin laajentumista ja miehitettyjen alueiden siirtokuntia kohtaan, Amerikan dollarit ovat jatkuvasti olleet näiden ohjelmien rahoituksen elintärkeinä lähteinä. Irakin sodan aikana Israelille myönnettiin ylimääräiset 16 miljardia dollaria varmistamaan, että tämä pitäisi matalaa profiilia vihollisuuksien aikana. Bushin hallinto, jonka taustalla oli suurelta osalta öljyteollisuus, oli erityisen myönteinen Israelin tukemiselle ja kriittinen palestiinalaisia kohtaan. Tämän totaalisen tuen politiikan syyt ulottuvat paljon Yhdysvaltain vaikutusvaltaisia sionistisia painostusryhmiä laajemmalle. Kristillinen äärioikeisto, joka uskoo että Israelin valta 'Pyhässä maassa' on Kristuksen toisen tulemisen enne, muodostaa mahdollisesti vielä voimakkaamman lobbausryhmän. Kolmas vaikutusvaltainen ryhmä (kts. *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy*, John Meirsheimer & Stephen Walt) on USA:n nk. uudet konservatiivit (Neocons). Nämä haluavat säilyttää USA:n aseman ykkösmaana maailmassa hinnalla millä hyvänsä käyttäen sotilaallista ylivoimaa tarvittaessa. Lähi-Idän öljy ja strateginen asema on tällä ryhmällä elintärkeä herruuden ylläpitoon. Tämä ryhmä otti myös kunnian Irakin sodasta. *"oikealta tuleva kritiikki syyttää uuskonservatismia Yhdysvaltojen sotkemisesta sotiin Lähi-idässä. Vasemmalta tuleva kritiikki syyttää uuskonservatismia Yhdysvaltojen sitomisesta Israeliin."* (<http://en.wikipedia.org/wiki/Neoconservatism>)

Geopolitiikan tasolla presidentti Reagan viittasi Israeliin Amerikan 'suurimpana strategisena valttina' *ulkomailla – tukikohtana Lähi-idän öljykenttien välittömässä läheisyydessä, jonka voi luottaa toimivan Amerikan etujen mukaisesti*. Mossadin (Israelin tiedustelupalvelu) on sanottu olevan maailman tehokkaimman, ja se jakaa suuren osan tiedoistaan voimakkaan tukijansa kanssa. Lisäksi Israel on ollut korvaamaton liittolainen Yhdysvaltain etujen turvaamisessa maailman eri puolilla, erityisesti Keski- ja Etelä-Amerikassa, Afrikassa ja Iranissa, joihin kohdistuvaa Yhdysvaltain suoraa väliintuloa Amerikan yleinen mielipide ei olisi hyväksynyt. Esimerkiksi Guatemalassa israelilaiset järjestivät sotilaallista koulutusta fasisistisille hallituksille, joiden vallan aikana surmattiin tuhansittain intiaaneja; Etelä-Afrikassa he antoivat sotilaallista ja tiedustelukoulutusta sekä toimittivat aseita ja varaosia rotuerotteluhallituksille rikkoen kansainvälistä vientikieltoa; amerikkalaisia hävittäjälentokoneita myytiin Indonesian hallitukselle Israelin kautta edistämään Itä-Timorissa toteutettua kansanmurhapoliittikkaa. Syyskuun 11. jälkeen Israel on pyrkinyt sitomaan itsensä vielä lähemmäksi Yhdysvaltoja ja oikeuttamaan palestiinalaisiin kohdistuvat sortotoimensa osana maailmanlaajuista 'terrorismin vastaista sota'. Israelin puolustusministeri Ben-Elizer sanoi syyskuun 11. olevan **"juutalaisten näkökulmasta kaikkien aikojen tärkein meidän hyväksemme yleisösuhteisiin vaikuttava tapahtuma... On tosiasia, että olemme juuri surmanneet neljätoista palestiinalaista Jeninissä, Qabatiyassa ja Tammumissa ja että maailma on pysynyt täysin vaiti."** [Yediot Aharanot, 14. syyskuuta 2001].

USA:n taloudellisesta ja sotilaallisesta avusta Israelille löytyy tarkempia tietoja useissa julkaisuissa. Varovaisen arvion mukaan Israel on saanut vuodesta 1949 vuoteen 2008 vähintään 114 miljardia dollaria suoraa apua.

(http://www.palestinechronicle.com/view_article_details.php?id=15772).

USA:n kongressissa on jatkuvasti tehty toimenpiteitä ja päätöksiä, jotka varmistavat Israelin asevoimien etumatkan naapureihinsa nähden nk: **"Qualitative Military Edge (QME)"**:

"Kongressi on suorittanut toimenpiteitä Israeli turvallisuuden vahvistamiseksi ja sen "laadullisen sotilaallisen etumatkan" turvaamiseksi suhteessa naapurimaiden sotilasvoimiin, ja peräkkäiset hallitukset ovat säännöllisesti vahvistaneet Yhdysvaltain sitoutumisen Israelin sotilaallisen etumatkan voimistamiseen. "... muutos aseviennin rajoittamisasetuksen 36. pykälään takuiden vaatimiseksi esitylle aseiden myynnille mihin tahansa muuhun Lähi-idän maahan kuin Israeliin, että puolustusmateriaalin myynti tai vienti ei vaikuta heikentävästi Israelin laadulliseen sotilaalliseen etumatkaan suhteessa Israeliin kohdistuviin sotilaallisiin uhkiin"." (U.S. Foreign Aid to Israel, Jeremy M. Sharp, <http://www.fas.org/sgp/crs/mideast/RL33222.pdf>)

Kongressin tekemät päätökset ovat osoittautuneet "kultamunaksi" USA:n aseeteollisuudelle. Tukholman kansainvälisen rauhantutkimusinstituutin Siprin mukaan suurin osa "Top 100" aseiden tuottajalistasta on USAlaisia yrityksiä. Saman suuntaisia ovat asevientiluvut, jossa Lähi-Idän mailla näyttää olevan ylivoimaisesti tärkein rooli.

"Vaikka yli vuosi on kulunut globaalin finanssikriisin ja taloustaantumien alkamisesta, alustavan arvion mukaan monien asevalmistajayhtiöiden tekemien asekauppojen määrä on jatkanut kasvuaan vuonna 2009. Jatkuva sotilasmenojen korkea taso (erityisesti USA:ssa, joka on suurin sotilasaseiden käyttäjä ja tuottaja) sekä meneillään olevat konfliktit

Afganistanissa ja Irakissa selittävät osittain jatkuneen kasvun. Kuitenkin aseteollisuuden monopsonistinen rakenne, siitä johtuvat vahvat siteet asetuottajien ja hallitusten välillä sekä teollisuuden tärkeänä pidetty merkitys kansallisen turvallisuuden kannalta myös suojaavat sitä vakavien taloudellisten käänteiden välittömiltä vaikutuksilta. Tämä asema näkyy asekauppojen jatkuvana korkeana tasona, suurina voittoina, suurina tilauskantoina ja asetuotannon aikaansaamina voimakkaina kassavirtoina."

Tuore esimerkki on vuoden 2010 lopulla tekeillä olleet asekaupat Saudi Arabiaan. Tähtitieteellinen 60 miljardin summa edellytti muodollisesti USA:n kongressin hyväksyntää kongressin *Quality Military Edgen* säännön mukaan, eli antamalla lisätukea Israelille. Wall Street Journalissa 12.9. 2010 olleen artikkelin mukaan

"Obaman hallinto aikoo ilmoittaa Kongressille suunnitelmista tarjota edistyneitä ilma-aseita Saudi-Arabiassa 60 miljardin dollarin edestä, mikä on Yhdysvaltain suurin asekauppa koskaan, ja se on neuvottelemassa kuningaskunnan kanssa mahdollisesta laivasto- ja ohjustorjunta-aseistuksen uusimisesta, minkä arvo voisi olla kymmeniä miljardeja lisää. Hallinnon suunnitelmissa on mainostaa 60 miljardin pakettia keskeisenä työpaikkojen luojana, joka saa yhtiöiden arvioiden mukaan aikaan ainakin 75 000 työpaikkaa."
(<http://online.wsj.com/article/SB10001424052748704621204575488361149625050.html>)

Näin, valitettavasti, arabimaiden öljytuloja kotiutetaan USA:n suurfirmojen hyväksi ja osa käytetään USA:n välityksellä tukemaan Israelia. Presidentti Eisenhowerin varoitus Amerikan kansalle jäähyväispuhessaan vuonna 1961 on unohdettu:

"Hallituksen elimissä meidän tulee puolustautua joutumasta, joko omasta aloitteesta tai ilman, sotilaallis-teollisen kompleksin taholta tulevan perusteettoman vaikutuksen alaisiksi. Vääriin käsiin joutuneen vallan tuhoisan nousun mahdollisuus on olemassa ja pysyy. Me emme saa koskaan antaa tämän yhdistelmän painon vaarantaa vapauksiamme tai demokraattisia prosesseja. Me emme saa koskaan pitää mitään itsestään selvänä. Vain varuillaan oleva ja asioista tietoinen kansalaiskunta voi pakottaa puolustuksen valtavan teollisen ja sotilaallisen koneiston sopeutumaan asianmukaisesti rauhanomaisiin menetelmiimme ja tavoitteisiimme niin että turvallisuus ja vapaus voivat kukoistaa yhdessä."
(http://en.wikisource.org/wiki/Military-Industrial_Complex_Speech)

Oslo ja Arafatin historiallinen kompromissi

Vuodesta 1993 vuoteen 1999 Palestiinan vapautusliike PLO ja Israel solmivat joukon sopimuksia, jotka tunnetaan nimellä "Oslo sopimukset". PLO:n lähtökohtana sopimuksissa ja neuvotteluissa oli YK:n turvallisuusneuvoston päätökset 242 ja 338 "maata rauhaa vastaan" -yhtälön mukaisesti. Tarkoituksena oli luoda väliaikaisia rauhanomaisia olosuhteita, joiden jälkeen voitaisiin keskustella lopullisen rauhan kysymyksistä (nk. permanent status issues), kuten Jerusalemin kysymyksestä, palestiinalaispakolaisten ja siirtokuntien kohtalosta, kansainvälisistä rajoista, vesivaroista, turvallisuuskysymyksistä, jne.

**Yitzhak Rabin, Bill Clinton, and Yasser Arafat Oslo sopimuksen aikana
13. syyskuuta 1993**

Arafat teki historiallisen kompromissin tunnustaessaan Israelin valtion, joka vei 78 prosenttia Palestiinan alueesta. Ratkaisematta jäivät ydinkysymykset pakolaisten kohtalosta sekä Jerusalemin ja Israelin laittomien siirtokuntien asemasta. Tästä huolimatta toivottiin, että tämä 'väliaikaisen itsehallinnon' järjestely (joka tunnetaan nimellä Oslo I) voisi lopulta johtaa elinkelpoisen Palestiinan valtion muodostamiseen, ja Arafat palasi Länsirannalle kymmenien ulkomailla vietettyjen pakolaisvuosien jälkeen juhlivien vastaanottajien keskelle.

Sopimuksen vanavedessä Israel saattoi allekirjoittaa rauhansopimuksen Jordanian kanssa ja luoda talous- ja poliittiset suhteet suurimman osaan Arabiliiton jäsenvaltioista.

Oslo II:n aikana vuonna 1995 varauduttiin joukkojen vetäytymisen ensimmäiseen vaiheeseen. Miehitetyillä alueilla pidettiin vaalit ja uusi lakiasäättävä neuvosto perustettiin hoitamaan palestiinalaisten sisäisiä asioita. Israelin sen aikainen ulkoministeri Shimon Peres kykeni kuitenkin vakuuttamaan israelilaisille, että Oslo II:ssa ei tehty mitään todellisia myönnytyksiä: *"Sopimus jätti Israelin käsiin seuraavat asiat: 73 prosenttia [miehitettyjen] alueiden maasta, 97 prosenttia turvallisuudesta ja 80 prosenttia vedestä"* [Jerusalem Post, 26 elokuuta 1995].

Epäaito rauha

Osloa piti seurata 'lopulliset statusneuvottelut', joissa oli tarkoitus ratkaista jäljellä olevat kysymykset. Israel ei kuitenkaan toteuttanut Oslo I:tä eikä Oslo II:ta ja kiihdytti siirtokuntiensa laajentamista huolimatta kansainvälisistä protesteista. Joukkoja ei juurikaan uudelleensijoiteltu. Armeija vain vetäytyi kuuden Länsirannan palestiinalaiskaupungin keskustasta, noin kolmelta prosentilta alueen pinta-alasta. Hebronin kaupungissa, jossa asuu 120 000 asukasta, neljännes vanhasta kaupungista ja liikekeskustasta jäi edelleen Israelin armeijan kontrolliin. Armeija jäi 'suojaamaan' sinne sijoitettua neljäsataa laitonta siirtokuntalaista.

Kaikkialla muualla Länsirannalla ja Gazassa Israelin joukoille jäi pysyvä sotilaallinen kontrolli ja ne voivat tunkeutua kaupunkeihin ja kyliin, rajoittaa niiden välistä liikennettä ja sulkea ne mielensä mukaan. 62 uutta sotilastukikohtaa ja vain siirtokuntalaisille sallittua tietä rakennettiin ja aluetta pilkottiin näin lisää. 'Yhtenäisestä alueesta', jollainen palestiinalaisille oli luvattu, tuli pilkottu tilkkutäkki. Vain harvat 5 000 poliittisesta vangista vapautettiin lupauksen mukaisesti, ja Israel piti itsellään kontrollin kaikkien rajojen ja ilmatilan osalta, kuten myös enimpien maa- ja vesivarojen osalta. Lopulliset statusneuvottelut oli aikataulun mukaan tarkoitus aloittaa 1996, mutta Israel vältteli aloittamista. 1998 allekirjoitettuun Wyen sopimukseen kuului Israelin joukkojen rajoitettu vetäytyminen osasta miehitettyjä alueita, mutta Barak ja Netanyahu (kaksi peräkkäistä Israelin pääministeriä) jättivät tämänkin toteuttamatta.

Wyen sopimuksen jälkeen oli lisätapamisia ja -neuvotteluja: mm Sharm-El Sheikhin tapaaminen (1999), Camp Davidin neuvottelut (2000) Clintonin aloite (joulukuu 2000), Taban neuvottelut (tammikuu 2001), Tenetin suunnitelma (kesäkuu 2001), Saudi Arabian aloite (2002), tiekartta (USA, Venäjä, EU, YK vuonna 2003), liikkumissopimus Gazasta (2005), Annapolisin konferenssi (56 maata osallistui kokoukseen 2007) ja vihdoinkin USA:n ajamat suorat neuvottelut Abbasin ja Israelin pääministerin Netanyahun välillä syyskuussa 2010. Lopputulos näissä kaikissa yrityksissä osoittautui pelkäksi Israelin viivytystaktiikaksi. Kaikesta huolimatta entinen meno jatkuu.

Myytti Barakin runsaskätisestä tarjouksesta

Clintonin yritykset yhteisymmärryksen saavuttamiseksi Camp Davidissa vuonna 2000 epäonnistuivat, kun presidentti Barak esitti Arafatille ota-tai-jätä -tarjouksen: Israelin armeijalle jäisi sotilaallinen kontrolli Länsirannalla ja Gazassa; Palestiinan pääkaupungiksi tulisi Abou Disin kylä (jota Israel käytti kaupunkijätteen kaatopaikkana) Jerusalemin itäpuolella; vain hyvin pienen osan pakolaisista sallittaisiin palata, mitään korvauksia ei myönnettäisi ja palestiinalaisten tulisi hylätä lopullisesti vaatimukset paluuoikeudesta.

Palestiinalaisten neuvottelijat olivat valmiita luovuttamaan osan Länsirannasta ja siirtokunnista Israelille ja tekivät eron paluuoikeuden ja sen täyden toteuttamisen välillä. He eivät kuitenkaan olleet valmiita allekirjoituksella luopumaan ikuisiksi ajoiksi oikeuksista, joita pidetään rikkomattomina yleismaailmallisessa ihmisoikeuksien julistuksessa (artikkeli 13/2), ja jotka on lukemattomia kertoja vahvistettu YK:n yleiskokouksissa.

Israelin ehdotukset Camp Davidin neuvotteluissa heinäkuussa 2001

Clintonin viimeisessä avauksessa Tabassa tammikuussa 2001 näytti siltä kuin edistystä olisi tapahtunut Jerusalemia ja pakolaisia koskevissa ratkaisevissa kysymyksissä, ja että sopuun voitaisiin päästä ennen Israelin vaaleja. Barak kuitenkin vetäytyi viime hetkellä. Arafat vetosi Barakiin Israelin televisiossa, jotta tämä palaisi neuvotteluihin, mutta Barak kieltäytyi ja Arafat palasi tyhjin käsin miehitysalueille.

Oli käynyt lopullisesti selväksi, että se, mitä Israelilla oli mielessään, ei ollut 'elinkelpoinen Palestiinan valtio', vaan erillisiä alueellisia tilkkuja, jotka olisivat taloudellisesti riippuvaisia Israelista ja Israelin joukkojen ympäröimiä. Sillä ei olisi kansainvälisiä rajoja, pakolaiskysymys jäisi ilman ratkaisua ja Jerusalem jäisi Israelin haltuun. Noam Chomskyn ennustus vuodelta 1996 osoittautui aivan liian todeksi:

”Tavoitteena on varmistaa Israelin kontrolli alueella, joka muodostuu hajallaan olevista palestiinalaisten hallinnossa olevista kantoneista... Tulos tulee muistuttamaan Etelä-Afrikan bantustaneja. ”

”Rauhanprosessin” jälkipyykissä Israelin ja Amerikan propagandakoneistot kykenivät jossain määrin pitämään yllä myyttiä Israelin valtavan anteliaasta tarjouksesta, jonka ahne Arafat kiittämättömästi torjui.

Miksi neuvottelut kariutuivat?

Minkä tahansa itsenäisyyteen pyrkivän kansan olisi ollut mahdotonta hyväksyä Barakin tarjousta. Mutta miksi Israel säilytti taipumattoman asenteensa?

Israelin valtio oli saanut huomattavia taloudellisia etuja ehdottomasta monopolistaan halpaan palestiinalaistyövoimaan. Kun autonomiset palestiinalaisalueet 1990-luvun alussa perustettiin, ne houkuttelivat huomattavia investointeja, erityisesti muualla asuvien palestiinalaisten taholta. Näytti siltä, että Palestiinan valtio voisi lopultakin muodostua taloudellisesti elinkelpoiseksi kokonaisuudeksi. Ilmeisesti Israel ei kuitenkaan voinut sietää autonomisen palestiinalaisalueen syntymistä edes tässä alkeellisessa ja ty pistetyssä muodossa.

Lisäksi asemien vahvistaminen miehityillä alueilla toi lähemmäksi Israelin alkuperäisen unelman, Suur-Israelin, toteutumisen. Niinpä rauhanprosessin romahtaminen sekä varmisti aloittelevan palestiinalaistalouden tuhon että antoi Israelille syyn pysyä asemissaan.

Eräs tärkeä tekijä Israelin haluttomuudella saavuttaa rauhan naapuriensa kanssa on aseteollisuuden rooli Israelin taloudessa. Ilman vihollisuuksia, Israelin pääavustajan asematkin ja markkinaosuudet vähenevät oleellisesti.

Intifada (palestiinalaisten kansannousu)

Rauhanneuvottelujen romahtaminen heinäkuussa 2000 johti Ariel Sharonin, oikeistolaisen Likud-puolueen johtajan, aseman kohoamiseen. Hänen ”yksityinen” käyntinsä Al-Aqsa moskeijaan Itä-Jerusalemossa 3000-päisen sotilassaattueen saattamana syyskuussa 2000 laukaisi mielenosoituksia sekä Israelissa että miehityillä alueilla. Kolmen päivän aikana Israelin armeija surmasi 70 palestiinalaista, joista 13 oli vihreän linjan sisältä (palestiinalaisia, jotka ovat Israelin kansalaisia), ja haavoitti viittäsataa henkeä. Israelin armeija ei itse kärsinyt lainkaan vahinkoja.

Armeijan vastaus oli esimakua siitä äärimmäisestä sorrosta, jonka Sharon pani toimeen päästyään muutamaa kuukautta myöhemmin valtaan. Sotilaallisen läsnäolon lisääminen kaikkialla miehityillä alueilla, ulkonaliikkumiskiellot, kaupunkien ja kylien eristäminen, panssarien hyökkäykset, Apache-taisteluhelikopterien ja F16-hävittäjien tulitukset ja pommitukset, salamurhat ja talojen tuhoamiset tekivät elinoloista sietämättömät.

Kolmen ensimmäisen kuukauden aikana surmattiin, enimmäkseen luodein, 94 alle 17-vuotiasta lasta, joista yli puolet oli alle 15-vuotiaita.

"... noin 80 % uhreista kuoli mielenosoitusten yhteydessä sellaisissa olosuhteissa, joissa turvallisuusjoukkojen henki ei ollut vaarassa. (Amnesty Internationalin raportti 2001 : Broken Lives – a Year of Intifada)

Sharon ilmoitti, että rauhanneuvottelut ovat mahdollisia vasta, kun palestiinalaiset ovat olleet viikon ajan täysin rauhallisina, miehityksen oloissa erittäin kova vaatimus. Jopa pikkupoikien kivien heittäminen tulkittiin rauhan rikkomiseksi. Jos olot näyttivät pysyvän rauhallisina useampia päiviä, jonkun palestiinalaisjohtajan murhaaminen takasi sellaisen vastareaktion, että sitä voitiin käyttää oikeuttamaan uudet sortotoimet.

Maaliskuussa 2002 Saudi-Arabia teki rauhanaloitteen, jonka mukaan arabimaat tunnustavat Israelin ja solmivat rauhan sen kanssa, jos se suostuu YK:n päätösten mukaiseen kahden valtion ratkaisuun rajana vuotta 1967 edeltänyt rajalinja. Kaikki muut arabimaat hyväksyivät aloitteen, ja myös palestiinalaiset ja Yhdysvallat suhtautuivat siihen myönteisesti. Sen sijaan Sharonin välitön vastauksena oli lähettää tankit Länsirannan jokaiseen kaupunkiin ja leiriin, Jerikoa lukuunottamatta, ja tappaa 24 ihmistä yhtenä ainoana päivänä.

Hyökkäys Jeninin pakolaisleiriin oli kaikkein raakalaismaisoin. Israelin hallitus esti pääsyn alueelle kaikilta ulkopuolisilta, jopa YK:lta ja kansalaisjärjestöiltä sekä pelastusorganisaatioilta. Kuolleiden todellista määrää ei ehkä koskaan saada selville, mutta tunkeutumisen

Israelilaisten puskutraktorilla tappama Rachel Corrie yrittää suojella palestiinalaisasumuksia

alkuvaiheessa Israelin armeija itse puhui 200 kuolleesta palestiinalaisesta. Palestiinalaisten mukaan kuolleita oli 500.

Irakin sota tarjosi Israelille verhon, jonka suojassa lisätä hyökkäyksiä ja salamurhia niin että 3-4 palestiinalaista menetti henkensä päivittäin. Samalla Israelin armeijaa rohkaistiin hyökkäämään myös ulkomaalaisia, kuten kansalaisjärjestöjen työntekijöitä, lehtimiehiä ja rauhanaktivisteja, vastaan.

Terrorismia vai vastarintaa?

Terrorismin yleisen määritelmän mukaan se on "siviilejä vastaan kohdistuvaa väkivallan käyttöä tai väkivallalla uhkaamista kauhun herättämiseksi poliittisten tai ideologisten päämäärien tähden". Terrorismiin voivat syyllistyä niin kansallisvaltiot kuin niille alisteiset ryhmätkin, mutta käytännössä terrorismista puhutaan lähinnä erilaisten oppositioryhmien yhteydessä.

Britit ja Etelä-Afrikan johto pitivät Nelson Mandelan johtamaa ANC:tä pitkään terroristiorganisaationa. Vallassa olevat voimat ovat aina leimanneet terroristeiksi vapautusliikkeet, jotka pyrkivät niiden karkoittamiseen tai syöksemiseen vallasta. Tosiasiassa valtioterrorismi on lähes aina brutaalimpaa ja laajemmalle ulottuvaa, sillä valtioilla on suuremmat aineelliset mahdollisuudet ja keinot käyttää lakeja tahtonsa toteuttamiseen.

Kansainvälinen yhteisö tunnustaa kansakunnan oikeuden vastustaa sortoa ja miehitystä voimakeinoin. YK:n yleiskokous vahvisti vuoden 1987 joulukuussa "siirtomaa- ja rasistisen hallinnon tai muun vieraan ylivallan alla eläville kansoille oikeuden taistella tämän tavoitteen [itseään määräämisoikeuden] puolesta" (päättölauselma 42/159).

Palestiinalaisilla on siten oikeus puolustaa itseään miehittäjävallan hyökkäyksiä vastaan kamppailussaan itseään määräämisoikeuden puolesta.

"... on olennaista, että ihmisoikeudet turvataan oikeusjärjestyksellä, ettei ihmisten ole pakko turvautua viimeisenä keinona suistamaan tyranniutta ja sortoa" (Yleismaailmallisen ihmisoikeuksien julistuksen alkusanoista).

Koko miehityksen ajan Israel on pyrkinyt esittämään palestiinalaiset väkivaltaisina terroristeina ja itsensä viattomana uhrina. Kuitenkin Israelilla on maailman neljänneksi vahvin armeija, jonka varustukseen kuuluu F16-hävittäjiä, Apache-taistelukoptereita, Merkava-panssarivaunuja ja ydinaseita. Se myös nauttii nykymaailman vahvimman valtion täydellistä tukea kaikilla aloilla. Palestiinalaisilla ei ole armeijaa ja vain vähän aseita. Tässä epätasaisessa konfliktissa Israelin valtioterrorismi on selvästi hallitseva voima.

Miehityksen inhimilliset vaikutukset

Toisen Intifadan alkamisen jälkeen elinolot miehityksellä alueilla ovat dramaattisesti heikentyneet. Israel on pidättänyt itsellään satojen miljoonien dollarien arvosta palestiinalaishallinnolle kuuluvia, palestiinalaisten talouden kannalta elintärkeitä verosaatavia.

Alueiden sulkemiset vaikeuttavat tehokkaasti työntekomahdollisuuksia, mikä on näkynyt suoraan lapsiperheiden köyhtymisenä. Tiesulut ovat saaneet aikaan työttömyysasteen kohoamisen Länsirannalla 50 prosenttiin ja Gazassa 75 prosenttiin. Perheiden tulotason laskun takia yhä useammalle perheelle on ylivoimaista kustantaa lasten koulutukseen liittyviä menoja, kuten kirjoja, kuljetusta ja vaatteita.

Tuoreiden tutkimusten mukaan 56 prosenttia Länsirannan ja 84 prosenttia Gazan asukkaista alittaa köyhyysrajan eli heidän tulonsa ovat alle kaksi dollaria päivässä. Kansainvälinen Pelastakaa Lapset-järjestö on raportoinut, että pelkästään Hebronin alueella

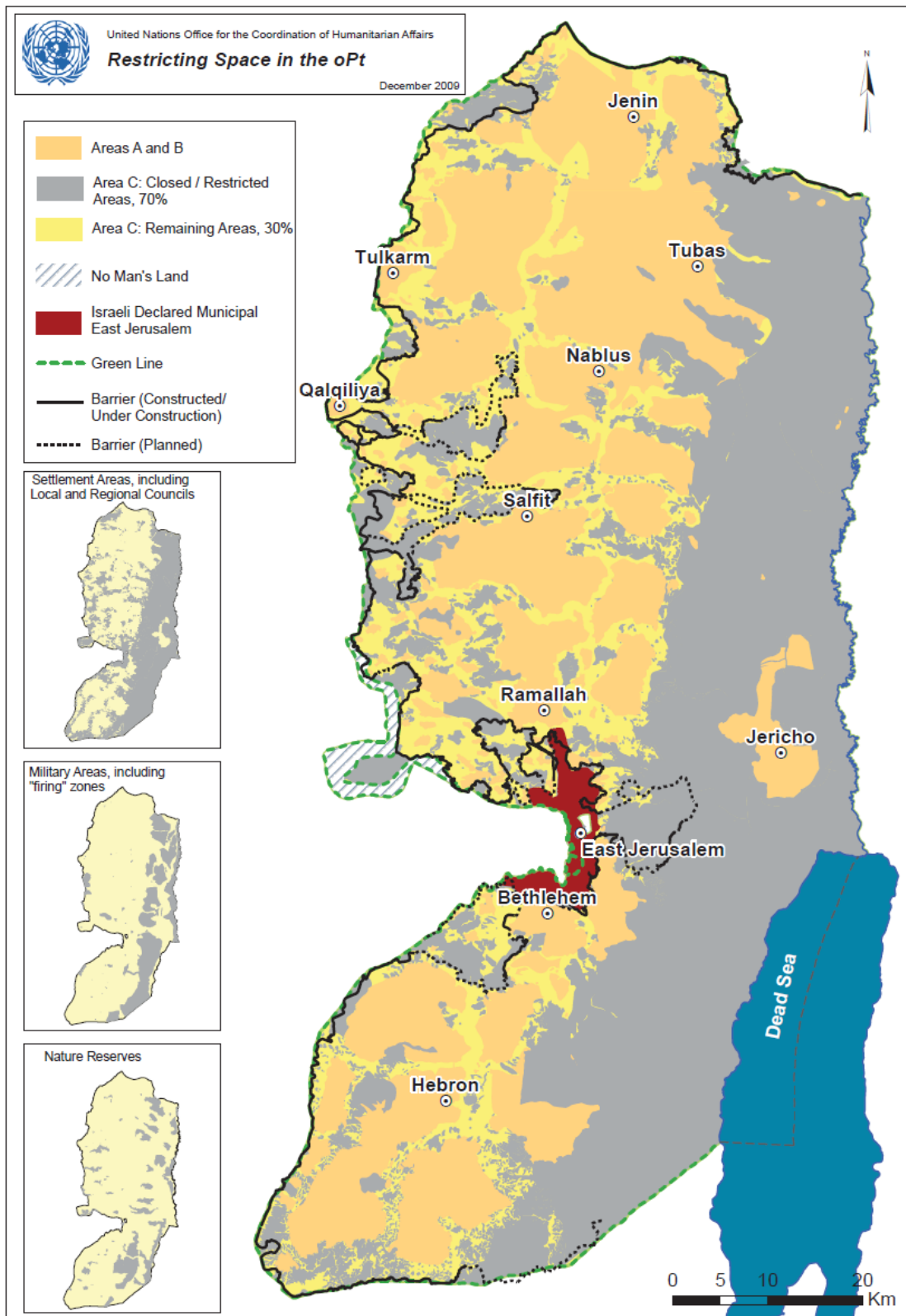
"yli 600 opettajaa ja lähes 15 000 oppilasta oli lukuvuoden aikana usein estynyt pääsemästä kouluun. Toistuvat ulkonaliikkumiskiellot lamaannuttivat toiminnan vähintään 22 koulussa, joissa menetettiin 45 koulupäivää. Länsirannalla ja Gazassa oli suljettuna 41 koulua, joiden piiriin kuului 20 000 oppilasta, ja lisäksi toiminta häiriintyi jännityksen ja konfliktien vuoksi vakavasti 275 koulussa" (Save the Children 2002).

Tekniikan tohtori Tuomo Heinonen, joka työskenteli Maailmanpankin ja Suomen Ulkoministeriön rahoittamassa Land Administration projektissa Palestiinalaialueella kirjoittaa artikkelissaan "Luvattu maa /osa 4" Maankäyttö 3/2006 lehdessä:

" Tätä kirjoittaessa noin 150 000 palestiinalaista virkamiestä ovat käytännössä olleet ilman palkkaansa viisi kuukautta ... Palestiinalaisten liikkuminen Länsirannalla on entistä rajoitetumpaa. Vuoden lopulla tapahtuvaksi ennakoidun Itä-Jerusalemien Länsirannasta eristävän 'turvamuurin' sulkeutumisen jälkeen tuhannet Jerusalemin puolella työskentelevät ja Länsirannalla asuvat palestiinalaiset joutuvat päättämään, jättävätkö työnsä vaiko kotinsa! Vaikea päätös, jonka monet vielä sulkevat pois mielestään toivoen jonkinlaisen ihmeen tapahtuvan ennen vuoden vaihdetta. Suurin osa Palestiinan 'maanmittauslaitoksen' työntekijöistä saapuu säännöllisesti töihin palkatta. Se on tulkittava kollektiiviseksi vastuuntuntoisuudeksi ja haluksi pitää yhteiskunnan toimintoja yllä pakotteista ja miehityksestä huolimatta. Loputtomiin tilanne ei kuitenkaan voi näin jatkua!"

YK:n humanitaaristen asioiden koordinoitumisto miehityksillä palestiinalaisalueilla raportoi joulukuussa 2009:

"ICA:n (Israelin siviilihallinnon) soveltaman suunnittelujärjestelmän puitteissa palestiinalaisten rakennustoimintaa on voimakkaasti rajoitettu noin 70 prosentilla C-alueesta [1993 Oslon sopimuksessa kokonaan Israelin hallintaan jäänyt alue, 59% Länsirannasta; palestiinalaishallinnon alainen A-alue on 17%]] eli noin 44 prosentilla Länsirannasta, alueilla, jotka on suurelta osalta tarkoitettu Israelin siirtokuntien tai Israelin armeijan käyttöön. Näihin kuuluvat alueet, jotka on asetettu Israelin siirtokuntien paikallisten ja alueellisten hallintoneuvostojen alaisiksi (joista suurin osa on julistetty "valtion maaksi"), Israelin armeijan suljetut harjoitusalueet sekä luonnonsuojelualueet, Israelin sotilastukijohdat ja muurin "turvavyöhyke". Jäljelle jäävällä 30 prosentin osalla C-alueesta (noin 18% Länsirannasta) vallitsee joukko muita rajoituksia, jotka suuresti estävät mahdollisuuksia saada rakennuslupa." (The Planning Regime Applied by Israel in Area C of the West Bank, http://www.ochaopt.org/documents/special_focus_area_c_demolitions_december_2009.pdf)

Seuraava ytimekäs yhteenveto palestiinalaisten kärsimyksistä miehityksen johdosta on Kairos-Palestiinan (palestiinalaiskristittyjen ryhmä) julistuksesta:

” 1. Totuus tilanteesta Palestiinassa

1.1 “He sanovat: ”Nyt on rauha, kaikki hyvin!” vaikka rauhaa ei ole. ” (Jer. 6:14).

Näinä päivinä kaikki puhuvat Lähi-Idän rauhasta ja rauhanprosessista, mutta tähän saakka nämä puheet ovat jääneet vain sanoiksi. Israelin miehityksen jatkuminen palestiinalaisalueilla on todellisuutta, joka merkitsee vapauden riistoa ja kaikkea siihen liittyvää.

1.1.1 Palestiinalaisten alueelle pakkokeinoin rakennettu eritysmuuri on muuttanut kaupunkimme ja kylämme vankiloiksi erottamalla ne toisistaan ja muuttamalla ne toisistaan erillisiksi saarekkeiksi. Israelin väkivaltaisen hyökkäyksen jälkeen 2008-2009 Gazan asukkaat elävät epäinhimillisissä olosuhteissa, jatkuvan saarron alaisina ja eristettyinä muista palestiinalaisalueista.

1.1.2 Israelin siirtokunnat runtelevat Jumalan nimessä maamme. Siirtokunnat ottavat haltuunsa luonnonvarat kuten veden ja maatalousmaan ja siten riistävät sadoiltatuhansilta palestiinalaisilta toimeentulon. Näin niistä muodostuu kaikkien poliittisten ratkaisujen este.

1.1.3 Palestiinalaisten todellisuutta on päivittäinen nöyryyttäminen armeijan tarkastuspisteillä; siihen joudumme alistumaan, koska niiden kautta joudumme kulkemaan matkalla töihin, kouluun ja sairaalaan.

1.1.4 Palestiinan todellisuutta on perheiden hajottaminen, joka tekee perhe elämän mahdottomaksi tuhansille palestiinalaisille erityisesti silloin, kun toisella puolisoista ei ole Israelin henkilöllisyystodistusta.

1.1.5 Kulkurajoitukset estävät vapaan uskonnon harjoittamisen. Turvallisuutta tekosyynä käyttäen meiltä estetään jumalanpalvelukset uskontomme pyhillä paikoilla. Jerusalem ja sen pyhät paikat ovat saavuttamattomissa monille Länsirannalla ja Gazassa asuville kristityille ja muslimeille. Myös Jerusalemissa asuvien liikkumavapautta rajoitetaan uskonnollisten juhlien aikana. Eräitä arabiväestöön kuuluvia pappejamme ei lainkaan päästetä Jerusalemiin.

1.1.6 Pakolaisuus on osa meidän todellisuuttamme. Useimmat pakolaiset elävät vaikeissa olosuhteissa pakolaisleireillä. He ovat sukupolvesta toiseen odottaneet oikeutta palata kotiin. Mikä on oleva heidän kohtalonsa?

1.1.7 Meidän kansamme riutuu vankiloissa. Tuhannet palestiinalaiset istuvat Israelin vankiloissa. Israelilaiset eivät jätä yhtään kiveä kääntämättä vapauttaakseen vangiksi jääneet sotilaansa. Milloin koittaa vapaus tuhansille palestiinalaisille vangeille?

1.1.8 Jerusalem on meidän olemisemme ydin. Se on samalla kertaa rauhan ja konfliktin symboli. Erottava muuri eristää palestiinalaiskorttelit, ja Jerusalemia tyhjennetään palestiinalaisväestöstä – sekä kristityistä että muslimeista. Heidän henkilöllisyystodistuksensa takavarikoidaan ja he menettävät oikeutensa oleskella Jerusalemissa. Heidän kotinsa murskataan tai pakkolunastetaan. Lunastuksen ja sovinnon kaupungista Jerusalemista on tullut erottelun ja sorron paikka – rauhan tyyssijasta taistelutanner.

1.2 Osa tätä todellisuutta on Israelin piittaamattomuus kansainvälisen oikeuden säädöksistä ja päätöslauselmista. Arabimaailma ja kansainvälinen yhteisö ovat halvaantuneet tämän halveksunnan ja ylenkatseen edessä. Huolimatta paikallisten ja kansainvälisten ihmisoikeusjärjestöjen raporteista ihmisoikeusloukkaukset ja sorto jatkuvat.

1.2.1 Israelin valtion alueella asuvat palestiinalaiset, jotka myös ovat kärsineet vääryyksistä, joutuvat alistumaan syrjintään. Syrjintää eivät riitä ehkäisemään heille myönnetty täydet Israelin kansalaisoikeudet. Myös heidän oikeutensa kansalaisina odottavat toteutumistaan.

1.3 Siirtolaisuus on meidän kansamme todellisuutta. Elämä vailla toivon kipinääkään, vapautta ja rauhaa ajaa nuoret muslimit ja kristityt muuttamaan maasta. Maa menettää tärkeimmän voimavaransa: nuoren koulutetun väestön. Kristillisen väestön vähentyminen erityisesti

Palestiinassa on yksi vaarallinen seuraus konfliktista ja paikallisesta ja kansainvälisestä kyvyttömyydestä löytää kokonaisvaltainen ratkaisu ongelmaan.

1.4 Israel perustelee palestiinalaisalueiden miehitystä, palestiinalaisiin kohdistuvia kollektiivisia rangaistuskäytäntöjä ja muita kostotoimenpiteitä oikeudella itsepuolustukseen tässä tilanteessa, jossa elämme. Mielestämme tämä näkemys on vääristynyttä todellisuutta. Kyllä – palestiinalaiset ovat nousseet vastustamaan miehitystä. Ilman miehitystä ei kuitenkaan olisi vastarintaakaan, ei olisi pelkoa eikä turvattomuutta. Näin me ymmärrämme tilanteen. Siksi pyydämme Israelia lopettamaan miehityksen. Silloin voimme nähdä uuden maailman vailla pelkoa ja uhkaa. Maailman, jossa turvallisuus, oikeudenmukaisuus ja rauha vallitsevat.

1.5 Palestiinalaisten reaktio todellisuuteen on ollut vaihteleva. Toiset ovat pyrkineet neuvottelemaan – tämä oli palestiinalaishallinnon virallinen kanta. Se ei kuitenkaan edistänyt rauhanprosessia. Jotkut poliittiset puolueet lähtivät aseellisen vastarinnan tielle. Tätä Israel käytti syynä leimatakseen palestiinalaiset terroristeiksi. Näin konfliktin todellinen luonne on vääristetty. Ei puhuta palestiinalaisten oikeutetusta vastarinnasta Israelin miehitystä vastaan vaan Israelin sodasta terrorismia vastaan.

1.5.1 Palestiinalaisten keskinäinen taistelu vallasta ja Gazan erottaminen muista palestiinalaisalueista on pahentanut tilannetta. Kansainvälinen yhteisö suhtautui negatiivisesti Palestiinan kansan demokraattisissa ja laillisissa vaaleissa 2006 ilmaisemaan tahtoon. Kansainvälinen yhteisö on osaltaan vastuussa syntyneestä tilanteesta.” (<http://www.kairospalestine.ps/sites/default/Documents/Finnish.pdf>)

Euroopan unioni ja Israelin kauppa

Israel nauttii suosituimmuusasemasta kaupankäynnissä EU:n kanssa, joka on Yhdysvaltain jälkeen Israelin toiseksi tärkein kauppakumppani. Merkittäviä tuontiartikkeleita Israelista ovat hedelmät, vihannekset, vaatteet (joiden tilaajina ovat mm. M&S, GAP, Donna Karen, Ralph Lauren, Calvin Klein ja Hugo Boss) sekä kauneudenhoitotuotteet. Laittomissa siirtokunnissa kasvatetut tai valmistetut tuotteet leimataan ”Made in Israel”- leimalla ja viedään ulos ikään kuin varsinaisesta Israelista, jolloin ne välttävät valmisteveron EU-maissa. Menossa on oikeusprosesseja tämän menettelyn lopettamiseksi, mutta oikeuden vaatimia pitäviä todisteita on sotilaallisen miehityksen oloissa vaikea hankkia.

Heinäkuussa 2001 Britanniassa aloitettu boikottikampanja (BIG – **Boycott Israeli Goods**) on jo levinnyt koko Eurooppaan ja laajenee edelleen. Kuten hyvin onnistunut Etelä-Afrikan tuotteiden ja toimintojen boikottikampanjakin aikoinaan, myös tämä boikotti käsittää kaikki akateemiset, kulttuuri- ja urheilutapahtumat sekä tavarat. Boikotin tukijat etsivät kaupoista israelilaisia tuotteita ja toimittavat informaatiota kampanjan poliittisista ja humanitaarisista taustoista sekä järjestävät mielenosoituksia ja jakavat asiakkaille lentolehtisiä.

Tuomittavin kauppasuhte sekä moraalisesti että eettisesti liittyy asekauppaan. Israeli Committee Against House Demolitions ICAHD Finland totesi selvityksessään Israelin ja Suomen vaietuista asekaupoista (http://icahd.fi/?page_id=904)

”Suomen puolustusvoimat ja suomalaiset aseyritykset käyvät laajamittaista asekauppaa kahden israelilaisen asevalmistajan, Elbit Systemsin ja Rafael Advanced Defence

Systemsin kanssa. Rafael Advanced Defense Systems, Elbit Systems ja sen tytäryhtiö Tadiran Communications ovat vuosikymmenien ajan tuottaneet asekalustoa ja -teknologiaa, jota Israelin asevoimat on käyttänyt sotarikoksiin.

Israelin hyökkäyksestä Gazaan on kulunut vuosi. Kaistaleen tuhonneen 22 päivää kestäneen hyökkäyksen jälkeen Suomi oli ensimmäisiä valtioita, jotka lähettivät delegaationsa Israeliin. Puolustusministeri Jyri Häkämiehen (kok.), kansanedustaja Eero Heinäluoman (sd.) ja silloisen kansanedustajan, nykyisen Vihreiden puheenjohtajan Anni Sinnemäen Israeliin maaliskuussa 2009 tekemällä vierailulla sovittiin muun muassa asekaupan jatkamisesta...”

Tiekartta

Yhdysvaltain, EU:n, Venäjän ja YK:n muodostaman kvartetin 30.4.2003 julkaisemaa, tiekartaksi kutsuttua rauhansuunnitelmaa, on maailmalla juhlittu läpimurtona, joka ratkaisee Israelin ja Palestiinan välisen konfliktin.

Tiekartan julkilausuttuna päämääränä oli lopettaa miehitys ja perustaa vuoteen 2005 mennessä turvallisen Israelin rinnalle ”itsenäinen, demokraattinen ja elinkelpoinen palestiinalaisvaltio”.

Suunnitelmassa ei ole määriteltä tulevia rajoja, ja sekä pakolaisongelmaan että Jerusalemin asemaan – joihin Oslon prosessissa juututtiin - on viitattu vain hyvin epämääräisesti. Jälleen kerran näiden asioiden käsittely on lykätty neuvottelujen myöhempisiin vaiheisiin.

Palestiinalaishallinto on hyväksynyt tiekartan, mutta Israelin hallitus asettui vastentahtoisesti tukemaan sitä vasta sen jälkeen, kun Yhdysvallat lupasi ottaa huomioon Israelin monet varaukset. Israel esimerkiksi alkaa täyttää omia velvoitteitaan vasta, kun palestiinalaiset ovat täyttäneet omansa. Israel haluaa kontrolloida kaikkia kulkuteitä Palestiinan ”valtioon” sekä maalla, merellä että ilmassa ja se edellyttää palestiinalaishallinnon luopuvan vaatimuksesta palestiinalaispakolaisten oikeudesta palata Israeliin. Se myös haluaa, että koko prosessia valvoo YK:n sijasta Yhdysvallat, jolloin Israelilla olisi enemmän vaikutusvaltaa.

Toisin sanoen, kun Israel ei ole kyennyt nujertamaan Intifadaa, se toivoo voivansa käyttää tiekarttaa vapautumiseen kansainvälisen lain ja YK:n päätösten asettamista velvoitteista.

Oslon sopimuksen tavoin tämä uusi ”rauhanprosessi” antaa Israelille aikaa laajentaa siirtokuntia ja saattaa loppuun häpeällisen apartheid-muurin rakentaminen. Yhdysvallat näyttää aikovan perustaa Irakin sodan jälkeen Lähi-itään uuden järjestyksen.

Ratkaisematon Israelin ja Palestiinan välinen konflikti tulee kuitenkin pitämään koko alueen epävakana. Jotta rauhalle voisi olla minkäänlaisia todellisia edellytyksiä, Yhdysvaltojen tulisi olla valmis painostamaan Israelia ennennäkemättömän voimakkaasti tunnustamaan lailliset ja moraaliset velvoitteensa ja luopumaan Suur-Israel suunnitelmistaan.

Tämä ei näytä todennäköiseltä, kun otetaan huomioon se ylitsevuotava tuki, jota Bushin hallinto on osoittanut Sharonin hallitukselle ja Barak Obama Netanyahu hallitukselle. Palestiinalaisten, joilta puuttuvat sekä vaikutusvaltaiset liittolaiset että vaihtoehdot, on pakko yrittää seurata tiekarttaa – ja he voivat onnistua ainakin kiinnittämään neuvottelujen kulussa maailman huomiota Israelin politiikkaan. Epäonnistuminen oikeudenmukaisen ja rauhanomaisen ratkaisun saavuttamisessa sopii yhteen Israelin hallituksen Suur-Israel-tavoitteen kanssa. Kaikki jatkosyytökset pitää kohdistaa heihin eikä palestiinalaisiin.

USA:n junailemat ”rauhanneuvottelut” syyskuussa 2010

Israelin pääministeri Benjamin Netanyahu ja virkaatekevä palestiinalaispresidentti aloittivat 20 kuukautta kestäneen neuvottelukatkon jälkeen suorat neuvottelut USA:n välityksellä. Tarkkailijat olivat alusta lähtien skeptisiä näiden neuvottelujen lopputuloksesta. Amerikkalainen 'US Campaign to End the Israeli Occupation' luetteli 10 syytä skeptismiin rauhanneuvotteluissa (<http://endtheoccupation.org/article.php?id=2743>):

- Yhdysvallat ei painosta Israelia poliittisesti.
- Yhdysvallat ei ole tasapuolinen suhteissaan Israeliin ja palestiinalaisiin.
- Palestiinalaisten maiden kolonisointi ja kahden valtion edellytysten pilaaminen jatkuu Israelin taholta entisellä voimalla.
- Israelia ei ole vedetty vastuuseen aikaisemmista rikoksista. kuten Gazan sodasta.
- Neuvotteluja käydään Israelin ehdoilla sen "turvallisuustarpeiden", ei ihmisoikeuksien, kansainvälisen lain ja YK:n päätösten pohjalta.
- Neuvotteluilla ei ole aikarajaa.
- Neuvottelijoina on henkilöitä, kuten Liberman ja Netanyahu, joka on kehunut "pysäyttäneensä Oslon prosessin".
- Yhdysvaltain aseapu ja yhteistyö Israelin kanssa on ennätyksellisen korkealla tasolla.
- Neuvotteluista puuttuu oleellisena osapuolena Hamas.
- Israel käyttää neuvotteluja lieventämään kansainvälistä eristystään ja peittämään palestiinalaisten maiden kolonisoinnin jatkumista.

Nämä epäilyt osoittautuivat täysin oikeiksi, koska Israel aloitti välittämästi siirtokuntien rakentamisen neuvottelujen aikana. Uusi Suomi kirjoitti 27.09.2010 seuraavasti:

"Presidentti Mahmud Abbas kertoo ensi viikon maanantaina, jatkavatko palestiinalaiset rauhanneuvotteluita Israelin kanssa. Neuvottelut uhkaavat katketa, koska Israel ryhtyi jälleen rakentamaan siirtokuntiaan Länsirannalla.

Rakentaminen alkoi heti, kun määräaikainen kielto umpeutui sunnuntain ja maanantain välisenä yönä."

USA:n pyynnöstä ja sen runsaskätisiä lupauksia vastaan Israelin pääministeri Netanyahu suostui lykkäämään laittomien siirtokuntien rakentamista vaivaiset 60 päivää! Syynä lieenee USA:n päättäjien tarvitsema aika pakottaa Abbas lisämyönnytyksiin ja saada hänet takaisin neuvottelupöytään. He todennäköisesti laskivat, että 60 päivää riittävät sekä tähän tarkoitukseen että jättimäisen asekaupan loppuunsaattamiseen Saudi-Arabian kanssa.

Ei oikeutta, ei rauhaa

1900-luvun pisimpään kestänyt miehitys näyttää venyvän pitkälle 2000-luvun puolelle. On selvää, että Israelin toimenpiteiden tarkoituksena Länsirannalla ja Gazassa on ”rohkaista” joukkomittaista maastamuuttoa ja supistaa jäljelle jäävät palestiinalaisalueet eristetyiksi bantustaneiksi, joiden halpa työvoima olisi täysin Israelin kontrollissa. Sharon pyrki tuhoamaan sekä Palestiinan kansan johdon että palestiinalaishallinnon sosiaaliset ja taloudelliset rakenteet, eikä Israelin myöhempi hallitus näytä lienneen näistä tavoitteista. Nämä ajat ovat ratkaisevia sekä israelilaisten että palestiinalaisten kannalta. Israelin yhteiskunnan syvään jakautuneisuuteen liittyvät sisäiset erimielisyydet ovat syvenemässä ja poliittiset asenteet kärjistymässä. Vallassa olevat oikeistopuolueet voivat nähdä ulkoisen uhan jatkamisen elintärkeänä maan sisäistä yhtenäisyyttä ylläpitävänä voimana.

Pitkällä tähtäimellä Israelin täytyy kuitenkin muodostaa normaalit suhteet kaikkien naapuriensa kanssa, ja tämä edellyttää oikeudenmukaista sopimista palestiinalaisten kanssa. Ilman tätä tilanne voi vain muuttua pahemmaksi.

Palestiinalaisten kokemat valtavat vääryydet, joista länsimaat kantavat huomattavan vastuun, tulevat jatkossakin vaikuttamaan massiivisesti koko Lähi-idässä. Irakin sota on vain vahvistanut koko arabi- ja muslimimaailman uskoa siihen, että Yhdysvallat ja Britannia toimivat sen etuja vastaan. Se on myös tuonut valokiilaan länsimaiden kaksinaamaisuuden, kun YK:n päätösten noudattamista jättämistä, joukkotuhoaseiden omistusta ja aggressioita naapurivaltoja kohtaan käytettiin Irakissa sotaan oikeuttavina perusteina, mutta samat normit eivät koske Israelia.

Kuten joukkomielenosoitukset ympäri maailman ovat osoittaneet, ihmiset kieltäytyvät vaikenemasta riippumatta siitä, mikä heidän hallitustensa asenne on. Euroopalla on poliittista riippumattomuutta ja sillä on rohkeutta arvostella sekä Yhdysvaltojen että Israelin politiikkaa. Nykyisessä maailmanhistoriallisesti kriittisessä vaiheessa Palestiinan kohtalo on avainasemassa. Se koskettaa meitä kaikkia.

Mitä voit tehdä?

Jokainen voi toimia rauhan edistämiseksi. Meidän tulee rakentaa joukkokampanjaa Palestiinan tueksi ja kehittää solidaarisuustoimintaa poliittisten puolueiden, ammattiyhdistysten, kansalais- ja opiskelijajärjestöjen ja uskonnollisten yhteisöjen piirissä. Meidän tulee vaatia:

- Israelin on lopetettava miehitys Länsirannalla ja Gazassa välittömästi ja ilman ehtoja
- Palestiinalaisille välitön itsemääräämisoikeus
- Itsenäinen Palestiina
- Paluuoikeus palestiinalaispakolaisille
- Itä-Jerusalem palestiinalaisten pääkaupungiksi

Israel ei ole valmis rauhaan ilman poliittista ja taloudellista painostusta. Painostusta voi lisätä monin tavoin:

- Boikotoi israelilaisia tuotteita
- Puhu asiasta ystävillesi, ammattijärjestöissä ja muissa järjestöissä
- Kerro mielipiteesi tiedotusvälineille
- Kirjoita poliittisille vaikuttajille
- Kirjoita Israelin lähetystölle ja vaadi lopettamaan miehitys
- Allekirjoita vetoomuksia palestiinalaisten puolesta (mm. AKYSin nettisivulla: <http://www.kaapeli.fi/akys>)
- Ota palestiinalainen kummilapsi
- Lue aiheeseen liittyvää kirjallisuutta
- Liity rauhanjärjestöön
- Liity Arabikansojen ystävyyssseuraan (PL 698, 00101 Helsinki)

Tässä muutama esimerkki kansalaisaktiivisuudesta:

Arabikansojen ystävyyssseurojen vetoomus suomalaisille ammattiliitoille (01.09.2010)

Kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen periaatteisiin kuuluu rauhan, oikeudenmukaisuuden ja yleismaailmallisten ihmis- ja työntekijöiden oikeuksien edistäminen maailman kaikissa maissa. Useat suomalaiset ammattiliitot kantavat vastuutaan näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tekemällä kansainvälistä yhteistyötä ja harjoittamalla solidaarisuustoimintaa kehittyvän maailman piirissä. Vetoamme ammattiliittoihin, että ne kohdistaisivat huomionsa yhteen maailman pitkäaikaisimmista ja polttavimmista sodan, kansainvälisen oikeuden ja ihmisoikeuksien vastaisten rikkomusten kriisipesäkkeistä ottamalla kansainvälisen toiminnan kohteekseen Israelin ja palestiinalaisten välisen konfliktin ja sen saattamisen päätökseen.

Kuten presidentti Martti Ahtisaari on todennut, Lähi-idän konflikti on merkittävin maailman konfliktien joukossa, koska se estää normaalien suhteiden kehittymisen lännen demokratioiden ja arabimaailman välillä. Konflikti myrkyttää ja pilaa rauhan ja yhteiskunnallisen kehityksen mahdollisuudet koko Lähi-idässä. Se kiihottaa ääriaineiksi ja toimii väkivaltaisten ideologioiden sytykkeenä ja tekee hallituksille mahdolliseksi harjoittaa epädemokraattista ja sortavaa politiikkaa. Jos konfliktin annetaan jatkua tulevaisuuteen, se johtaa kriisiin ja yhteiskunnallisten ongelmien kärjistymiseen edelleen ja tilanteen muuttumiseen kestäättömäksi. Konfliktin seurauksista kärsii koko maailma, ja niillä on monenlaisia kielteisiä vaikutuksia myös Euroopan ja Suomen yhteiskuntiin. Ihmisoikeuksien, yhteiskunnallisen vakauden, demokratian ja taloudellisen kehityksen

edistyminen alueella taas parantaisi mahdollisuuksia myös Euroopan maiden talouksien kehittymiselle ja niiden omien työntekijöiden oikeuksien ja hyvinvoinnin turvaamiselle.

Palestiinalaisten oikeuksien kymmenien vuosien laiminlyönti, kolonialistinen miehitys, maan ja luonnonvarojen ryöstäminen ja suhteeton voiman käyttö ovat aiheuttaneet sietämätöntä vahinkoa, kärsimystä ja ihmishenkien menetyksiä kaikille konfliktin vaikutuspiirissä oleville kansoille ja erityisesti palestiinalaisille. Palestiinalaiset ovat menettäneet suuren osan maastaan ja joutuneet kokemaan elinmahdollisuuksiensa tuhoutumista, elämää vankileirimäisissä oloissa, kansallisten ja kulttuuristen pyrkimystensä luhistumista, epätoivoa ja vihaa. Gazassa konflikti on johtanut humanitaariseen katastrofiin. Pommitusten fyysisesti ja henkisesti vammauttamat lapset joutuvat elämään ghetossa aliravittuina ja ilman mahdollisuutta välttämättömään hoitoon. Gazalaiset on jätetty yksin kantamaan siviilejä vastaan käytettyjen kansainvälisen lain vastaisten massatuhoaseiden aiheuttamat tuhot ja kärsimykset.

Eläminen miehityksen alaisena estää myös palestiinalaisten työntekijöiden oikeuksien toteutumisen. Palestiinalaisten talous on tehty täysin riippuvaksi Israelin taloudesta ja palestiinalaisten tuotteiden vienti ulos käytännössä estetty. Eristysmuuri, tiesulut ja saarrot estävät ihmisten ja tavaroiden liikkumisen, mikä kaikki haittaa tuotantoa ja pitää työttömyyden korkealla tasolla. Saarto, välttämättömien tarvikkeiden tuonnin, palestiinalaisten pääsyn viljelys- ja kalastusalueille ja tuotteiden viennin estäminen on tuhonnut Gazan tuotannon ja työpaikat niin, että suurin osa ihmisistä on joutunut riippuvaksi kansainvälisestä hätäavusta.

Konfliktia ei voida lopettaa ilman YK:n päätösten mukaista kokonaisvaltaista ratkaisua, johon kuuluu Gazan rajojen avaaminen, elinkelpoisen yhtenäisen palestiinalaisvaltion luominen Itä-Jerusalem sen pääkaupunkina ja pakolaiskysymyksen ratkaiseminen. Vain varmuus näiden tavoitteiden toteutumisesta ja kouriintuntuvat, todelliset askeleet tällä tiellä voivat tuoda mahdollisuuden sovintoon ja anteeksiantoon, ääriasenteiden lieventymiseen ja ääriliikkeiden vaikutusvallan murenemiseen sekä israelilaisten että palestiinalaisten keskuudessa ja vakauteen ja turvallisuuteen Lähi-idässä ja koko maailmassa.

Ilman kansalaisyhteiskunnan aktiivisuutta ja painostusta valtioiden johto ja poliittinen eliitti eivät ota riittävää vastuuta konfliktin lopettamiseksi. Etelä-Afrikan apartheid-järjestelmän murtaminen oli mahdollista vain eri maiden ammattiyhdistysliikkeiden aktiivisuuden ansiosta. Samoin Lähi-idän konfliktin oikeudenmukainen ratkaisu, miehityksen lopettaminen ja palestiinalaisten valtiollisten oikeuksien toteutuminen on mahdollista, jos kansalaiset ja erityisesti ammatilliset järjestöt laajimpina ja vaikutusvaltaisimpina kansalaisyhteiskunnan edustajina vaikuttavat niiden puolesta, ilmaisevat tukensa palestiinalaisten vapautumispyrkimyksille ja vaativat myös valtioiden johtoa pelkkien sanallisten valittelujen sijasta ryhtymään tuntuvampiin toimiin.

Arabikansojen ystävyysseura on myös lähettänyt lokakuussa 2010 vetoomuksen Suomen ja Israelin kauppajohdosta:

Vetoomus Suomen ja Israelin asekauppojen johdosta

Julkisuudessa olleiden tietojen mukaan Suomen puolustusvoimat on aikeissa hankkia lisää miehittämättömiä lentokoneita jo käytössä olevien sveitsiläisvalmisteisten Ranger-koneiden lisäksi. Mahdollisena uusien koneiden toimittajana on mainittu Israel.

Perustamisestaan saakka Israel on ollut konfliktissa ympäröivien maiden ja valtaamiensa alueiden alkuperäisten asukkaiden kanssa ja toiminut aktiivisestikatastrofeihin päätyneiden hyökkäyssotien, kuten Irakin valtauksen, aloittamiseksi. Yli neljä vuosikymmentä jatkunut Länsirannan ja Gazan miehitys on ollut jatkuvaa "matalan intensiteetin" konfliktia, joka on ajoittain puhjennut avoimiksi yhteenotoiksi miehityksellä alueilla ja naapurivaltioiden puolella. Näissä Israel on säännöllisesti syyllistynyt ylimitoitettuun ja summittaiseen voiman käyttöön, jonka uhreiksi on joutunut kymmeniä tuhansia siviilejä, naisia ja lapsia ja jonka on usein todettu täyttävän sotarikoksen tunnusmerkit. Viimeisimpiä tapauksia ovat olleet massiivinen rakennusten ja infrastruktuurin tuhoaminen ja laajamittainen rypälepommien levittäminen Libanonissa sekä laittomien valkoista fosforia sisältävien rypälekranaattien käyttö ja siviilien tahallinen ampuminen Gazassa. Myös miehittämättömillä lentokoneilla on ollut merkittävä osa lukuisissa sivullisten siviilien kuolemiin johtaneissa ohjusiskuissa ja kansainvälisen oikeuden vastaisten "suunnattujen tappojen" toteuttamisessa.

Miehityksen kuluessa Israel on jatkuvasti rikkonut YK:n päätöslauselmia, kansainvälistä oikeutta ja ihmisoikeuksia. Israelin omien kansalaisten laitton asuttaminen miehityksellä alueille, niiden asukkaiden oikeuksien laiminlyöminen, heidän maidensa ja luonnonvarojen anastaminen, vastarinnan ja protestien bruttaali kukistaminen, kollektiiviset rangaistukset, kymmenien tuhansien palestiinalaisten vangitseminen ilman oikeudenkäyntejä, liikkumisen rajoittaminen, ahdistelu ja kiusaaminen, viljelysten ja rakennusten tuhoaminen ja elinkeinojen estäminen ovat miehityksen arkipäivää. Gazassa kansainvälisen oikeuden vastainen saarto on tehnyt puolitoistamiljoonaisen väestön riippuvaksi kansainvälisestä hätäavusta ja johtanut laajamittaiseen lasten aliravitsemukseen.

Kuten presidentti Martti Ahtisaari on todennut, Lähi-idän konflikti on tärkein konflikti maailmassa, koska se estää normaalien suhteiden kehittymisen arabimaailman ja läntisten demokratioiden välillä. Konflikti myrkyttää ja pilaa rauhan ja yhteiskunnallisen kehityksen mahdollisuudet koko Lähi-idässä, se kiihottaa ääriaineiksi ja toimii väkivaltaisten ideologioiden sytykkeenä ja tekee hallituksille mahdolliseksi harjoittaa epädemokraattista ja sortavaa politiikkaa. Konfliktin seurauksista kärsii koko maailma. Sen ratkaiseminen on välttämätön edellytys vakauden, turvallisuuden ja demokratian kehittymiselle Lähi-idässä.

Yleisesti on todettu Israelin miehityspolitiikan ja siirtokuntien rakentamisen jatkumisen olevan rauhankehityksen ja kahden valtion ratkaisun keskeinen este. Aseiden ostaminen näin syvästi konfliktissa olevasta, rauhanpyrkimyksiä selvästi vastustavasta ja laittomuksiin syyllistyneestä maasta ei ole moraalisesti eikä laillisesti hyväksyttävää ja vie konfliktin ratkaisemista kauemmaksi. Ostamalla aseita Israelista Suomi tukee ja rahoittaa Israelin miehityspolitiikkaa ja antaa viestin, että sen jatkamiselle ei ole mitään todellisia esteitä. Asekauppa vie osaltaan uskottavuutta Suomen puolueettomuudelta ja pyrkimyksiltä kohottaa asemaansa rauhanvälittäjänä sekä Lähi-idässä että muualla maailmassa eikä

vastaa suomalaisten enemmistön käsitystä siitä, miten Suomen tulisi toimia Lähi-idän konfliktissa.

Emme hyväksy lentokoneiden hankkimista Israelista ja vetoamme asekaupoista päättäviin, että Suomi hankkisi lentokoneet ja muut aseensa Israelin sijasta sellaisista maista, jotka eivät ole miehitysvaltoja ja joiden toiminta ei ole ristiriidassa rauhankehityksen, kansainvälisen oikeuden ja kansainvälisen yhteisön tahdon kanssa.

10.10.2010 julkaistiin yli sadan suomalaisvaikuttajan allekirjoittama vetoomus: Asekauppa Israelin kanssa lopetettava. Lista allekirjoittajista sekä vetoomuksen teksti löytyvät sivulta: <http://icahd.fi/?p=1799> .

Vaikka joskus voi tuntua, että muutos Israelin politiikassa parempaan ei ole mahdollista, ottamalla kantaa rauhan ja oikeudenmukaisuuden puolesta voimme ainakin viestittää Palestiinan kansalle, että he eivät ole jääneet unohduksiin.

TUE LASTEN TERAPIATYÖTÄ PALESTIINASSA

Psyykkinen selviytyminen on mahdollista, mutta tarvitsemme apuasi

Palestiinalaislapset kärsivät sotakokemusten ja traumaattisten tilanteiden aiheuttamista trauma-oireista, painajaisista, kehitystaantumista ja lamauttavista peloista. Uusimpien tutkimusten mukaan jopa 91,4 %:lla Gazan lapsista on posttraumaattisen stressin oireita. Näitä ovat mm. järkyttävien tapahtumien tuskalliset mieleenpalautumat, painajaiset, välttämiskäyttäytyminen, turtuminen, jatkuva hälytystilan tuntu, voimakas vihan tunne, unettomuus, itsetuhoisuus ja levottomuus. Kukaan joka elää toistuvan nöyryytyksen, pelon ja kuolemien keskellä, ei unohda. Raivo alkaa elää sorrettujen keskuudessa. Monelle toivo heikkenee. On vaikea ylläpitää elämässä normaaliuden rippeitä, kun tuho ja miehitys jatkuu ja elinolosuhteet heikkenevät.

Psykologien Sosiaalinen Vastuu (PSV) kehittää ja tukee mielenterveyspalveluja palestiinalais-alueilla sotilasväkivallasta ja miehityksestä kärsiville perheille, erityisesti lasten terapiatyötä. PSV toimii yhteistyössä paikallisen Palestinian Medical Relief Society (PMRS) kanssa sekä Länsirannalla että Gazassa. PSV:n projektin tavoitteena on antaa psykologista tukea paikallisten kollegoiden välityksellä traumoja kokeneille, miehityksestä kärsiville perheille, sekä järjestää koulutusta yhteistyössä paikallisten kanssa. Ulkoasianministeriö osarahoittaa ”Sotatraumojen kuntoutus ja ennaltaehkäisy: Perhekeskeinen lähestymistapa” - hanketta 2009-2011.

Yhteistyökumppanimme PMRS on suurimpia Palestiinassa terveystalviteita tuottavista järjestöistä. PMRSn psykologit tekevät ryhmä- ja yhteisömielenterveystyötä, antavat psykologista tukea traumoja kokeneille lapsille perheille ja huolehtivat lääkintä- ja terveydenhuoltohenkilöstön psyykkisestä jaksamisesta.

LIITY MUKAAN LASTEN TERAPIAPALVELUIDEN TUKEMISEEN

Ota yhteys projektin vastaaviin: Virpi Lähteenmäki 044-2560562, v_finland@hotmail.com

Raija-Leena Punamäki 040-7722559, raija-leena.punamaki@uta.fi

Keräystili: Palestiina/Psykologien Sosiaalinen Vastuu/ Sampo Pankki 800010-70872446

Viite 1232/Keräyslupa OKU 154A **Lisätiedot:** www.vastuu.fi/ Yhteistyöjärjestö: www.pmr.ps/

Arabiansien ystävyysseura - AKYS

Arabiansien ystävyysseuran tavoitteena on edistää Suomen kansan ja arabiansien ystävällisiä suhteita ja keskinäistä tuntemusta. Seura tukee rauhanomaisia pyrkimyksiä demokratian, tasa-arvon, vähemmistöjen oikeuksien ja yleisen sosiaalisen ja taloudellisen kehityksen edistämiseksi näiden kansien keskuudessa ja arabimaiden sisäisten konfliktien ratkaisemiseksi.

Seura järjestää solidaarisuustoimintaa ulkovaltojen valtapyrkimysten ja sotien uhreiksi joutuneiden kansien puolesta. Erityisesti Palestiinan kansan vapautumispyrkimykset pakolaisuudesta ja jo yli neljä vuosikymmentä jatkuneesta laittomasta miehityksestä ovat seuran tuen kohteena.

Huomattava osa seuran toimintaa on humanitaarinen apu palestiinalaisalueilla ja pakolaisleireissä. AKYSilla on keräyksiä sekä Libanonin pakolaisleirien että Palestiinan hyväksi.

Liity AKYSiin ja auta Lähi-itää tulemaan paremmaksi paikaksi ihmisille elää www.kaapeli.fi/akys

AKYSin avustusprojektit ja tukitilit: www.kaapeli.fi/akys/avustusprojektit.html